

AMINTIRI DESPRE VIITOR

CALD ȘI BINE

(cronica de ședință a Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” -
duminică, 05 iulie 2026, Palatul Braunstein)

PROGRAM:

1. *Povești de Festival și despre viitoare festivaluri*

- impresii despre Festivalul de literatură umoristică „Scârț - Umor”, retrospective
- prezentare texte trimise la festivalurile din ultima perioadă; prezentare regulamente de participare la concursurile care vor urma

2. *SCÂRȚ 33! - sănătate și invidii...* - prezentare/lansare revista SCÂRȚ serie nouă nr. 23 (iunie 2026), prezentarea textelor câștigătorilor concursului lunar „Cireașa pe cort” al revistei SCÂRȚ; prezentarea noului concurs al revistei, pentru luna iulie („Vraja la plajă”)

3. „Cald și bine” - recital literar, susținut de membrii Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” precum și de către ceilalți participanți

4. *Cântece de plajă* - program artistic susținut de **Petronela Pînzariu, Daniela Agache, Cristi Amarandei, Eugen Paul Popa, Daniel Bratu** și alți rapsozi

REALIZARE:

ANICA ANDREI-FRASCHINI

LĂSĂM PE
ALTĂ DATĂ...

Miez de vară, „căldură mare, monșeri”!

Astăzi, 5 iulie, în anul cu grația rătăcită, 2026, întâlnirea Umoriștilor are loc la Palatul Braunstein, etajul 2. Sală numai bună pentru câți fideli - dar și persoane noi-nouțe - s-au strecurat prin aerul fierbinte, pentru a nu rata ședința cu tema care trimite deja la festivalul cu numărul șapte, de la anul. Și fiecare lună va avea jalonul ei de satiră și umor, exact atât cât trebuie, pentru a ne îmbogăți existența cu reflecție, luciditate, creativitate, introspecție, vitalitate, armo-

nii muzicale, vers, prietenie, divertisment, câte și mai câte... Critica asupra realității, nuanțată, temperată, dar și subliniată de umor, conturează puterea de a privi lumea și viața cu un zâmbet lucid, incisiv și atât de binefăcător! Așa ne scaldăm noi, în răsfațul ședințelor Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” - Păstorel! Sâc!

Iată cum străluce revista „Scârț” cu numărul 33 din seria nouă, pe masa oficială! Numai că urmează să aflăm de la Daniel că ar fi necesară mai multă implicare și colaborare în realizarea acestei publicații. Redactorul-șef are nevoie de cel puțin un responsabil de rubrică. Și pentru că, deși mai sunt patru ochi la revizuire, un catren s-a fofilat de două ori în revistă, la rubrica aniversaților lunii. La conceperea conținutului, este necesar (cel puțin) încă un colaborator. Termen: următoarele trei luni. Ni se pare corect!

Dar mă luai cu altele - considerându-le foarte importante, ce-i drept! - în loc să spun că ședința a debutat cu „Se poate” și cu Daniel la chitară și voce. Această linie melodică așază toate spiritele într-o atmosferă calmă, de bună dispoziție. După care, fiind declarată deschisă ședința, se poate începe printr-o „pauză de un minut”, în care să ne gândim la ce vom spune, în acord cu indicațiile moderatului-șef, Daniel Bratu, și cu programul de pe afiș.

Daniel se conformează primul și ne vorbește despre marele Festival Scârț-Umor din iunie trecut. Apoi, întrucât ne aflăm în luna nașterii lui Păstorel Teodoreanu, considerăm că este necesar să vorbim despre el. Daniel ne povestește cu lux de amănunte despre avocatul, oenologul, epigramistul, poetul Alexandru Osvold Teodoreanu, despre modul în care a câștigat un proces, despre profesorul de limba română Fântânaru, despre fratele mai mic al lui Păstorel, Ionel Teodoreanu, despre relația/ dușmănia cu Nicolae Iorga,

apoi cu Sadoveanu, în noul regim, și multe altele... După care Daniel revine la aproape tot ce s-a întâmplat în cele trei zile de festival, chiar la „fiecare minut” care trebuie „bine prevăzut”. Oleg intervine, precizând că el „a asigurat acoperiș”. Apoi ne relatează cum s-au petrecut lucrurile la concursurile ad-hoc, la plimbarea caprei (iedului) și la aprinderea artificilor, când își rătăcise ochelarii și doar dintr-o întâmplare a nimerit fitilul.

Daniel ne pune la curent cu participarea umoriștilor ieșeni la festivalurile de la Rânca și de la Cluj. Îi dă cuvântul președintelui de onoare al asociației și director al revistei, Vasile Vajoga, care a încântat publicul de la Cluj cu momentele de magie și cu epigrame. Acesta ne vorbește despre întâlnirea colegială din grădina lui Radu Păcurar, despre cele 10 minute de magie, despre concursul de epigrame fulger și ne promite că va citi epigramele pe care le-a trimis la concurs și le-a prezentat în sala bibliotecii „Octavian Goga” din Cluj.

Daniel ne povestește despre „muzeul sau casa cânepii”, făcut de Gheorghe Căpușan, și despre „Poarta de su' Feleac”. De văzut cronică la Daniel, în legătură cu festivalul de la Cluj. Apropo: de pe masă, ne servim la liber cu „Șapca lui Bâlici”, cartea cu diverse cronici scrise de Leobard.

Tot Daniel continuă cu punctul al doilea din program, rezultatele concursului revistei, cu tema „Cireașa pe cort” și ne face cunoscute textele lui Nae Bunduri, Mirelei Grigore, Janet Nică. Ne citește și ce a trimis el, la Cluj, la tema „Vicii”. Toate se găsesc în revista de iunie. Concursul din luna lui cuptor va avea tema „Vrajă la plajă”.

Ne conformăm punctului al treilea de pe afiș și trecem la recitalul literar, susținut de membrii Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu”, cât și de ceilalți

participanți. Cum spuneam, avem și lume nouă.

Seria evoluțiilor în fața auditoriului entuziast începe cu Marian Morisena, care ne citește „Plugușorul de vară”, cu „Aho, aho, parlamentari!”. Apoi, două „țepușe”, căci nu se poate fără. Dar nu se lasă, mai aruncă una, după ce ajunge la locul lui.

Oleg dorește să precizeze că nu cunoaște pe toată lumea care vine la festivaluri. De aceea, n-a știut cine a fost talentatul care a cântat la serata de pe "Dealul cu Spîni", din 6 iunie. A aflat, abia după, că are legătură cu fiica lui, în vârstă de 18 ani, acesta fiind posibilul său viitor cuscru...

Urmează pictorița-poetă Gabriela Tantea, româncă noastră din Spania, devenită „verișoara” lui Todo. Ne mărturisește că, abia atunci când se întoarce în țară, se simte întregă. Recită poezia „Nechibzuință”, ne spune că este fericită că a venit la ședința Umoriștilor și ne mai citește poezia „Nimeni”. Ne invită să publicăm în revista editată sub egida Uniunii „Lucian Blaga” a Scriitorilor și Artiștilor Români din Spania și sub bagheta d-lui Ovidiu Cornilă, din Madrid. De asemenea, Gabriela ne spune că oferă găzduire, masă și ghid gratuit, celor care ar dori să meargă acolo.

Daniel pomeneste despre ospitalitatea d-nei Aurica Ichim, apoi o pofteste la microfon pe Daniela Agache care, emoționată, interpretează, acompaniată de chitară, „Sala de așteptare” a lui Gil Ioniță și Adrian Păunescu. Daniel își aduce aminte că, la aniversarea celor 60 de ani ai tatălui său - cât are Daniel acum, s-a înregistrat cu tatăl lui pe o casetă, fiecare cu cântecul lui favorit: al lui era exact „Sala de așteptare”, iar al tatălui său, „Mă iubește femeile”. Daniela ne mai cântă melodia pe care, de obicei, o trimite mării și vântului, singură, la răsărit, cu picioa-

rele în apă: „Pe malul mării”, a lui Ricu Vodă.

Daniel o felicită pe Daniela pentru alegerile făcute, apoi îl invită la microfon pe Aurel Noroc. Dânsul, din memoria sa de elefant, recită „Eu voi lăsa în urma mea cuvântul”, de Daria Dumescu.

Urmează Liuba Patriciu, față de care Daniel își cere scuze că îi mai uită numele. Glumește, desigur. Liuba are momentul ei de trăire și interpretare, cu totul aparte, despre umor - „bun învățător”, îi felicită pe toți epigramiștii și creatorii de umor scris, vorbit și desenat, apoi ne spune câteva aforisme și „legi”.

Daniel oferă microfonul unei doamne care se prezintă cu numele Luminița Iurașcu, membră a grupului vocal „Noi”. A fost la ședința de festival, la sala „Cupola”. Ne citește versurile „Povestea nukului”.

Este rândul Alinei Oana Colisnic, care tocmai s-a ocupat de „curs festiv și banchet”, așa încât ne citește o proză scrisă anul trecut, despre „un rac mai rac decât toți racii”. Da, este ziua ei, pe 9 iulie. La mulți ani fericiți!

Este solicitat Axinte Mihalache, care consideră că sala nu este potrivită pentru poeziile „acide” ale lui Ion Pribeagu, de aceea ne spune „Ceasornicele”, poezie scurtă, de Dumitru Speranța.

Decanul de vârstă al asociației, dl Emanoil Ignat, ne citește ce a pregătit cu mare migală: amintiri despre vremuri de demult, despre cum a devenit ieșean, despre Ion Mitican și momentul în care l-a cunoscut pe George Lesnea. Ne citește poezia lui George Topîrceanu „Salut, Iași!” Axinte este cel care îi ține microfonul, neobosit.

Cuvântul trece la „corespondentul din Costești”, Ioan Toderașcu. El ne citește patru epigrame pe tema „Vicii”, trimise la Cluj, apoi trei „șarje”, precum și epigrama

pentru care a câștigat „premiul Oleg”, la festival.

Daniel descoperă o domnișoară ascunsă, care se recomandă „Alina” și preferă să rămână în scaun, pentru a ne citi „Atât de fragedă”, de Mihai Eminescu. Recităm și noi, o știm bine.

Vine în față Cati Lungu, care a cam lipsit în ultima vreme și adresează felicitări tuturor. A încropit texte pe loc, unul adresat lui Ioan Toderașcu și altul legat de ochelarii pierduți, ai lui Oleg. Dar anticipează și tema „Vrajă, la plajă”, cu un catren. Încheie cu o poezie scrisă „de sub bucata mea de cer”.

Elena Bostan ne spune că a fost prezentă la ședința festivă din 5 iunie și că admiră și felicită umoriștii. În modestia dânsei, cere permisiunea să citească două „mici” proze, „Iarba verde de acasă sau ce dulce e viața la bloc” și „Fie pâinea cât de rea, tot mai bună în orașul meu”.

Vine rândul meu și recunosc cu mâna pe inimă că „viața este mult mai frumoasă, cu voi, Umoriștii”. Apoi citesc „bucătăria gândurilor”, poezie care sper să apară în volumașul cu numărul 8, de la anul. D-na profesoară de limba română, Elena Bostan, cât și talentata plasticiană Cati Lungu, îmi apreciază metaforele. Mulțumesc!

Eugen-Paul ne citește două catrene umoristice, „Scuză adulter” și „Cumînțenia pământului”.

Apoi, Daniel o invită pe Sanda să ne împărtășească „Rondelul de la Râncă”, „mai ales că este și Ioan Toderașcu aici”. Așa că aflăm că „Todo a plecat cu Cătălina”, dar „nu s-a întâmplat nimic, nimic”. Păcat, aș zice...

Daria ne spune că, „din motive administrative” nu a putut pleca la Cluj, dar ne citește epigramele trimise la concurs, pe tema „Vicii”: „De hoț mă știe lumea” și „Stupefacție”, „Ah, bărbații”,

„Unui confrate, fumător înveterat” și, despre sănătate, „Afecțiune conjugală”.

Din „universul creației” (vorba lui Eugen-Paul) este extras maestrul Vajoga, care dedică „doamnei Fraschini”: „Nușa [...] degrabă pleacă din Bușteni, s-ajungă printre bolovani”. Apoi deschide revista - prin magie - la pagina 5, însă nu înainte de a preciza că Ioan Toderașcu, „fiind cu două verișoare, era necesar să fie sub acoperire” (cel puțin cu pălărie, precizarea mea). Ne citește creațiile de la tema „Vicii”.

Înainte de a închide ședința, Daniel ne spune și el o poezie, care începe așa: „Ce-aș fi putut doar eu să îți cuvânt/ Au început și alții să-ți recite”...

DI Aurel ne invită să-i cântăm „La mulți ani” d-lui Vasile Vajoga, a cărui aniversare va fi pe 13 iulie. Iar Vasile ne spune că acest cântec este dedicat și d-lui Ignat, sărbătorit și el tot în aceasta lună.

Finalul este încununat cu poza de grup, apoi așezăm frumos scaunele, pentru a lăsa în ordine sala atât de primitoare și care va rămâne impregnată, de acum înainte, de spiritul Umoriștilor ieșeni. Ne luăm cu greu „La revedere!” și, în ciuda insistențelor, chiar rugămintelor lui Sabino, nu mergem la Corso, nici măcar la Mamma Mia... Lăsăm pe altă dată...

Notă imperios necesară:

Pentru alte și alte amănunte delicioase, plus atmosfera unică a ședinței, rog a se căuta și viziona înregistrările foto și video, realizate de expertul omniprezent, Neluș (Ioan Vârlan), căruia îi mulțumim cu maximă reverență!

Cu drag și aleasă admirație,
multiplicată de inegalabilă prețuire,
Anica/ Nușa voastră

LA CONCURSURI RĂSPÂNDITE

Festivalul Internațional de grafică satirică și literatură umoristică „UMOR LA GURA HUMORULUI” - 2026,
Tema festivalului: „PROPAGANDĂ”
Secțiunea POEZIE

DANIEL BRATU (premiul al III-lea)

ȘTO...?

Când îi cântam pe valuri de orzoaică,
În vers de câmp foșnindu-ne lavanda,
Dorita mea din veac trecut, rusoaică,
Mă liniștea c-un : „Etă propaganda!”

Din Cote d'Azur, șoptind, în altă seară,
Cuvinte,-n sân de damă de la strand,
Plecăm, simțind o foarte mare gheară
În glasu-i ferm: „Moncher, c'est propagande!”

Tamisa, ceas enorm și-un ochi cât luna,
Palat regal promis-am peste-un an, da`
Milady a făcut-o pe nebuna
Zicându-mi sec: „It's only Propaganda!”

Apoi, la Colosseum, într-o parte,
Înfășuram „ragazza” cu ghirlanda
De vorbe potrivite, ca din carte,
Iar ea-mi spunea: „È vera propaganda!”

Ca un vițel, la Brandenburg în prag,
Vrăjeam o frăulein, prinsă-n alemanda
Poveștilor de mare dor și drag,
Dar mă plesnea c-un: „Das ist Propaganda!”

Când c-o lălea în dinți, grăiam frumos
Spre-o rubicondă blondă cât Olanda,
Ea m-alunga din Țările de Jos,
Tot cu sloganul: „Het is Propaganda!”

Azi, în sfârșit, renunț la „vorbitor”
Și, gol, mă-ndrept spre dragostea-mi secretă,
Dar moldovanca noastră, din popor,
Mă-ntreabă, amuzându-se: „Șto etă?”

LA MINISTER

Pe holuri largi, cu mii de cabinete,
La marginile ușilor închise,
Mi-a tot trecut prin față, ca prin vise,
Zeița plutitoarelor sonete

Ce le-am pre...scris dorințelor promise
Și-am descântat în mii de piruete,
Sub strălucirea celei mai șirete
Ce-n călcături de divă pare-mi-se...

M-a socotit de-a pururi mamifer,
Pierdut în avatarurile glandei
Și m-a mințit, că pot... să nu disper...

Și-am tot sperat, sub creșterea ofrandei,
Ce-am tot trimis la ea, la minister,
În van. La Ministerul Propagandei...

DEȘTEAPTĂ-NE...!

Ne-ntristează adevărul, ne deșteaptă propaganda,
Pe ecrane crește măruș cât dovleacul în siloz,
Vaca noastră-i cea mai mare, din Vaslui până-n Rwanda
Și-are-un morcov fiecare, parcă-i sediu de colhoz.

Bani puhoi în portofele, domnișoare, ca lavanda,
Numai bune-n cele rele, fericire-n orice loz,
Ne-ntristează adevărul, ne deșteaptă propaganda,
Pe ecrane crește măruș cât dovleacul în siloz.

E-o nuntire generală, când pe tinda, când pe manda,
Detonație florală pe câmpii de spume-n roz,
La TeVe îmi cântă-o vară, iar pe stradă,-n draci, piranda,
Nu-ș` cum fac să tacă, dară, c-are-un socru mag în Oz.

Ne-ntristează adevărul, ne deșteaptă propaganda...

SANDA NICUCIE
(premiul special „Cornel Udrea”)

TU, POAMA MEA
BĂLAIE ...

Fă-mi propaganda vieții, cu luna-n așternut
Și-mbată-mă cu vorbe și fă-mi copii o droaie,
Arată-mi iar coliba în care te-am avut,
Cu busuioc sub pernă și vise la tigaie!

De ce îmi este bine, când nici nu am băut,
N-am vizitat nici crama, n-am vizitat butoaie?
Fă-mi propaganda vieții cu luna-n așternut
Și-mbată-mă cu vorbe și fă-mi copii o droaie!

Iubește-mă, hai fată!, cum nu s-a mai văzut,
Păpușa mea de soare, păpușa mea de ploaie,
Ce dor mi-a fost de tine, ca de un junghi acut!
Tu corcodușa lunii, tu poama mea bălaie,

Fă-mi propaganda vieții, cu luna-n așternut!

CĂLDURĂ MARE...

Iubire, -i căldura prea mare,
N-am chef de nimic, de nimic,
Mai bine adu-mi o căldare
Și-un ceai de lămâie la plic.

Privește! Nu știi a mai scrie
Aduci, de te rog, un condei?
Pe unde mai ești poezie,
Te-așept, mi-a crescut un tulei...

Mai bine îmi faci o piscină
Și-o umpli pe toată cu gheață
Și-atâtea idei or să-mi vină
Că-mi iese și-n frunte mătrează!

Mai bine m-ascund în lavandă,
Mai bine ascunde-te tu
Și-apoi, dacă-ți fac propagandă,
Din frunză îmi cânti... Pu! Pu! Pu!???

PROPAGANDĂ RURALĂ

Arde soarele-n grădină
Că îți vine să-l despic.
Mult mi-e dor de-o rogojină
Într-o casă din chirpici.

Cât ar fi de mare gardul,
Iarba cât ar fi de iască,
Eu să zac, iar miocardul
Să mă doară-n sfânta bască.

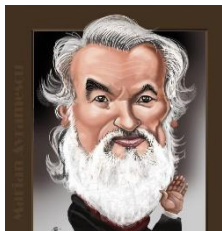
Seara, când e lună nouă,
Să-mi aprind o țigaretă,
Să scol cloșca de pe ouă,
Ca să-mi facă o omletă.

Dimineața, pe răcoare,
Când mi-e geana somnoroasă,
Să tot plec în grabă mare,
Să-mi ascut vestita coasă

Și s-o-ncerc nițel pe glia
Strămoșească, milenară...
Unde ești tu, România,
N-ai vrea să te muți la țară?

VASILE VAJOGA (*mențiune*)

PE STICLĂ

Politicieni tenace
Pun pe post aceeași bandă:
Noi vom drege și vom face...
- Propagandă, propagandă!

Și niciun partid nu tace;
Într-un glas se iau la cioandă,
Ticluind minciuni dibace.
- Propagandă, propagandă!

Spun prin vorbării tenace
C-aduc bani ca la comandă
Prin politici eficace.
- Propagandă, propagandă!

Chiar concursul ce se coace
La Humor, îl recomandă
Premii ce ne-ar satisface.
- Propagandă, propagandă!

GLOSAR

Ce-i propaganda? Zău că n-am habar,
Iar ca să-i aflu sensul, nu insist,
Că, dac-aș fi știut ce este, chiar
Eu mă făceam de mult... propagandist.

Nu vreau nici să citesc dicționare,
Că scrise sunt cu litere prea mici.
De-aceea tot întreb pe fiecare:
„Ce-i, totuși, propaganda? Poți să-mi zici?”

Nu știu ce-i propaganda. M-am blocat...
Și greu găsesc răspuns „in questo modo”,
Dar sper să știe sigur, că-i jurat
Și mă va lămuri prea bine... Todo!

Doar că-n sfârșit aflat-am sensul clar
Pe care Moldovan ni-l recomandă:
„Păi, cum puteam, bă, să ajung primar,
De nu-mi făceam eu singur... propagandă!”

HIPO... TENSIUNE!

Concursul hipic, anul ăsta strânge
La start vreo opt sau nouă cai pur-sânge,
Dar s-a-ntâmplat un fapt puțin bizar,
Să se înscrie-n cursă și-un măgar
Aidoma aceluia faimos,
Pe care-a călărit, cândva, Hristos!
Și... start! La un semnal, de lângă-un plop,
Porniră concurenții în galop,
Având drept „finish” salcia din vale,
Cam la un kilometru-n lung de cale.
Doar că pe drum, vreo trei abandonară,
Participând acum întâia oară,
Alți doi, simțind că stresul e prea greu,
Au deviat enorm de la traseu,
Iar ceilalți, antrenați în calcadă,
Au provocat subit o busculadă
În care-n mod total neprevăzut,
Toți s-au împiedicat și au căzut.
Deci, pân-la urmă, beneficiarul
A fost, cum n-ați fi bănuț, măgarul!

.....
Succesu-i, ce-a trecut rapid hotarul,
Conform cu o opinie expresă,
N-a fost c-ar fi avut noroc cu carul,
Ci-o insistență propagandă-n presă!

Concurs „SMILING CITY”

- Gura Humorului 2026

Daniel Bratu

RÂZI!

Nu te-ncearcă ura,
Nici nu-ți plâng postumii -
Râzi! Când intri-n Gura...
Ieși din gura... lumii.

RECLAMĂ MAȘCATĂ
Cum în urbe, spre-nserare,
Nu se-aude niciun „păs”,
Toți se duc la „bomba”-n care
Își iau porția de... râs.

CONSTANTIN MOLDOVAN

DESPRE POEZIE...

Poezia este mai mult decât dorința unora de a fi numiți poeți cu orice preț, mai mult decât o înșiruire de expresii... albe publicate, la întâmplare, în reviste care fac contrabandă cu poeme schilodite - ridicate la rang de capodopere de către demagogi plini de sine, unii dintre ei spunându-și chiar critici literari! - mai mult decât scrierile din puzderia de volume tipărite peste noapte, în schimbul unor sume așa zis corecte, care aduc câștiguri pentru unii, sărăcind, în schimb, literatura română.

În Poezie este nevoie de respect pentru limbă, pentru gramatică, pentru cititori, pentru marii Poeți trăitori în eternitatea metaforei ridicată la rang de religie. Iar dacă tot nu ați înțeles - sau poate că nu aveți voie să înțelegeți! - ce este Poezia, vă rog să uitați cele citite aici pentru a rămâne, pe mai departe, prizonierii celor care - vorba Poetului - înșiră vorbe goale ce nici măcar din coadă n-au cum să sune. „Sic transit gloria mundi”...

Trăiască Poezia care moare!

„Nu mi-e milă de poeții care au rămas fără cititori, mi-e milă de cititorii care au rămas fără poeți.” - Odysseas Elytis

O POEZIE

O POEZIE este greu de scris
Când vrei să pui, prin ea, vreo întrebare
Cu suflet, gând, speranțe prinse-n vis
Și doruri care sunt chinuitoare.

O POEZIE nu-i un simplu joc
În care tu să folosești cuvântul,
Sperând că - poate - vei avea noroc
Să mulțumești și cerul, și pământul.

O POEZIE dacă vrei să scrii
S-o faci astfel încât să cânte versul
Și să așezi în suflete pustii
Iubirea... Care mișcă Universul.

O POEZIE poate, uneori,
Sădi speranță-n margini de uitare
Făcând senin acolo unde-s nori
Și vindecând acolo unde doare.

O POEZIE e un grandios
Omagiu-adus acelor care speră
Că dragostea-i un sentiment frumos
Și nu o păcăleală efemeră.

O POEZIE îți arată când
Și dacă-ai întâlnit iubirea mare;
Nu poți iubi oricum și nici oricând,
Iubești când simți că dragostea-i chemare.

Ce las aici nu este interzis,
Nu cred că am comis vreo erezie,
Căci eu am scris cu sufletul deschis
Și iată ce-a ieșit: O POEZIE!

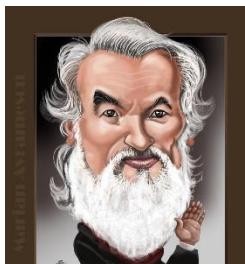
Constantin MOLDOVAN

Până săptămâna viitoare vă doresc să
fiți iubiți, iubind!

(Monitorul de Suceava, joi, 09 iulie 2026)

VASILE VAJOGA
(n. 13.07.1953)

**VOI FI SUPUS LA O
OPERAȚIE
DE HERNIE
INGHINALĂ**

Smerit mă voi ruga la Demiurgul
Deoarece sunt riscuri chiar babane,
Iar dacă taie-un pic mai câș chirurgul,
Ajung să cânt în corul de soprane!

PRECAUȚIE...

Nu-i soacra mea precum oricare;
Posedă calități subtile:
Când intră de pe plajă-n mare,
Rechinii fug la zeci de mile!

HAPCIU!

Strănută, are nasul înfundat,
Lipsind de la birou pe-acest temei,
Dar nu răceala cred că-l ține-n pat,
Ci, mai curând, blondina de la trei!...

FABULĂ DE... DOI BANI

Un ins, ieșind aseară dintr-un bar,
Zărește zece bani pe trotuar.
Ei bine,-n clipa-n care îi zări,
Dădu să îi ridice grabnic și,
Chiar în momentul când s-a aplecat,
Pe dată ochelarii i-au picat,
Iar sticla lor, cât va fi fost de dură,
Zob s-a făcut, lovită de bordură;
Iar bietul om rămase-n buzunar
C-o pagubă de-aproape un miar!...

MORALA mea nu e deloc anostă:
„Atunci când te înclini la bani, te costă!”

TRUBADUR

Sunt un rob rătăcit prin destin,
Vin din zări, din tărâmul poveștii,
Vând balade pe pâine și vin
Și-apoi tac laolaltă cu peștii.

Cumpărată la preț de talcioc,
Port o inimă-n piept, sub tunică,
Zămislită din gheață și foc
Și din vinul din lut de ulcică.

Mi-s cuvintele-ascunse în beci,
Spre-a le scoate pe rând, cu hârlețul
Și de-aceea, din veci până-n veci,
Eu și faima le-o simt, și disprețul

Și le-arunc în chitara din sac,
Să le las să-i cunoască adâncul,
Câtă vreme zvonirile-i tac
Și când tace și șaua, și-oblâncul.

Dar destinul mereu mi-i rebel
Și mă-ndeamnă pe miriști, departe,
Să gonesc din castel în castel,
Trubadur rătăcit într-o carte.

Vasile Vajoga

ȘTEFAN CORNEL RODEAN
(n. 03.07.1951)

BURLACUL PRETENȚIOS

Trece prin cumplite stări:
Prea bătrân și plin de tare,
După multe căutări
Nu mai are... căutare.

MOȘTENIRE GENETICĂ

Băiatul nostru - cel dotat,
Cu dibăcie a luat
Inteligența de la ea,
Că eu o mai păstrez pe-a mea...

EU ȘI MEDICUL STOMATOLOG

De durere scos din minți,
Ca să ia aminte,
Cu un pumn i-am scos doi dinți;
Dinte pentru dinte!

PAHARUL

Mă ceartă soața de-ore bune,
Că-s beat și gol mi-e buzunarul;
Mai cer un vin și-atunci îmi spune:
„Să știi că s-a umplut paharul!”

EVOLUȚIE

El, până azi, când s-a căsătorit,
A fost un individ neîmplinit;
Adică în formare, ca bărbat;
Abia acum este... terminat!

MIHAI TEOGNOSTE
(29.07.1942)

LA URNE

Eu voi vota orice ne-așteaptă
Și-oricare-or fi ai țării capi,
Că zice-o vorbă înțeleaptă:
„De ce ți-e frică, tot nu scapi!”

LIBERTATE...

Când reveni inopinat
Și o găsi cu alt bărbat,
Surprins află din gura ei:
„Ești liber să gândești ce vrei!”

UNUI CONFRATE

Talentul tău, în plin avânt,
Mă-ndeamnă a mă închina
În fața lui pân` la pământ,
Că pe acolo s-ar afla.

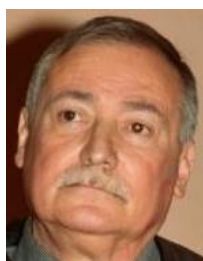
URĂRI COMPLEXE

V-aștept cu sorcova la mine,
Dar meditați, venind încoace,
Când îmi urați belșug și bine,
Să-mi spuneți și prin ce mijloace...

PROTECȚIE SOCIALĂ

Nevastă-mea îmi zice-ncetișor:
- Închide ușa de la dormitor!
Iar soacră-mea, ce nu aude bine:
- De ce s-o-ncuie? Nu sunteți cu mine?

CONSTANTIN MÂNDRUȚĂ
(01.07.1957)

ZIUA BĂRBATULUI

Sunteți slujitori ideii
Ce-i azi simplu s-o probați:
Ziua e Ziua Femeii,
Noaptea-i Ziua la Bărbați.

DRAGELE LALELE

În Pitești avem de toate,
Bune și mai rele,
Dar ne spală de păcate
Dragele lalele...

LA GRĂTAR

Au pus carnea pe grătar
Și-au uitat, s-a ars și osul,
Însă n-a fost în zadar,
Le-a ajuns la toți... mirosul.

METEO

Dacă vi se pare vara
Că înșeală primăvara,
Care-i totuși anotimpul
Ce înșeală timpul? Timpul..

CEL MAI FRUMOS BALCON

Hai, să-l facem an de an!
E-un concurs ce-ntrece genul:
Când la unu-i termopan,
Iar la altul... sutienul.

CĂTĂLINA ORȘIVSCHI

1 IULIE - ZIUA INTERNĂTIONALĂ A BANCURILOR

În viața mea am auzit
Chiar multe bancuri, bune, rele,
Cu Bulă-al nostru, îndrăgit
De toți, din vremurile grele,

Când n-aveai voie să vorbești,
Că te legau, dar toți șopteau
De Leana, Nicu, Scornicești
Și toți pe-ascunse chicoteau.

Și alte bancuri, variate,
Cu blonde sau cu ardeleni,
Cu proști, cu inși ce știu de toate,
Cu popi preacuvioși, mireni,

Cu soți, soții, amante, soacre,
Cu-ntreceri socialiste sau
Cu întâmplări profane, sacre,
Cu cei ce șefii își pupau,

Dar nu spun unde, că și-acum
Sunt mulți ce tot acolo-i pupă.
Și lista-i lungă, nicidecum
Nu-i gata; gura nu se-astupă.

Azi, când putem deschis vorbi,
De toate cele, mi se pare
Că nu o să putem sorbi
Savoarea veche cu-ncântare.

Tu ești la fel, același sclav
Al timpului ce trece-n zbor,
Ce spune, cu accentu-i grav,
Că toate cele-au timpul lor.

2 IULIE – ZIUA PESCARULUI

E ziua pescarului, mi s-a șoptit,
Deci mergem cu toții azi la pescuit.
Eu voi pescui duduște frumoase,
Un altul, din frunte, vreo trei alte case...

Cei mari pescuiesc conturi pline de bani,
În cârdășie cu 'nalții curcani,
Ce nu or să prindă vr'odată rechini
- Și chiar nu mănânc eu ciuperci sau ciulini

Momeala, de știi bine cum s-o arunci,
Chiar pe la votare, de pildă, atunci
Când nu doar plevușca putea-vei s-atragi,
Ajungi renumit și în plen la somn tragi...

Eu nu sunt pescar, însă am auzit
Că poți scoate bani buni de la pescuit,
Chiar de-i interzis uneori și, firește,
Venitul tău se-umflă cât ai zice pește.

Mâncăți pește zilnic de vreți sănătate,
Ni se spune-ades, dar din apă luate
Toxine-are multe, da-i foarte gustos
Și eu îl mănânc ca să mor sănătos.

De-i văd prețu-acuma, gândesc doar atât:
Eu pește de cumpăr, îmi sta-va în gât,
Să dau bani cu ghiotura, sigur mă-nec;
De nu îl iau însă, înghit iar în sec.

Cum să m-adaptez vreau, vă spun sincer doar
Că țin să învăț ca să fiu bun pescar
Și voi pescui eu acele cuvinte
Hilare și vesele de-azi înainte,

Că dragi îmi sunteți, dacă vreți sau nu vreți,
Că numai plăcere doresc să aveți,
Iar eu, pentru voi, sigur aș fi în stare
Să prind azi în undiță și Carul Mare!

MIRELA BUTNARIU (*redactor Crai Nou, Suceava*)

CARTOFII

De multe câte ori, când curăț cartofi noi, îmi simt degetele reci, amorțite. De parcă au ele, degetele, memoria lor.

De tot atâtea ori îmi amintesc cum bunicul, la vremea asta, spre sfârșit de iunie, se ducea și săpa un cuib sau două de cartofi și îi aducea în curte, apoi îi vărsa într-un lighean.

Când mă mai înălțasem oleacă, sarcina de a-i curăța îmi revenea mie și, Doamne, pe cât îmi plăceau cartofii noi, cu mărar proaspăt cules de pe strat, pe atât uram să-i curăț.

Căci bunicul îi aducea, cum altfel, plini de pământ și drumul până în oală era lung. Trebuiau spălați de pământ, o dată, uneori și a doua oară, apoi răzuiți cu cuțitul bont care era pus la îndemână, lângă fântână. Și spălați și iar spălați, cu apa pe care tot eu trebuia s-o scot din fântână. Care era rece de tot, de-mi amorțeau degetele.

De leneșă ce-s acum, curăț cartofii ăștia noi ca pe cei vechi, căci cine mai are răbdare să treacă cuțitul peste ei, ca altădată? Îmi asum pierderile și bag viteză, să termin mai repede.

Însă cartofi mai buni ca ăia pe care-i mâncam cu degete amorțite n-am mâncat niciodată.

Sau bunicul să fi fost?...

LAPTE PROASPĂT

Prietena mea, fată de oraș, de capitală chiar, dar cu rădăcini în zonă, poposind la mine, mi-a adus și o sticlă de lapte. „Muls astă noapte, proaspăt” îmi spune și-mi dă sticla, pe care mă pregătesc s-o pun repede în frigider. Ea însă mă îndeamnă să pun laptele la prins și uite așa scot oala dintr-un fund de dulap, o ung frumos cu smântână și torn acolo laptele, încet. Nu am mai făcut de mult asta, dar gestul de a unge oala vine firesc, ca și cum nu ar fi trecut ani de când am umblat cu oala de lut smălțuit.

O zi și jumătate am stat cu gândul numai la laptele ăla, m-am tot învățat pe lângă oală, zgâlțâind-o ușor, să mă lămuresc dacă s-a prins. S-a prins, bineînțeles, repede chiar, că-i cald afară. Un strat gros de smântână, mai gros de-un deget, se ridicase deasupra. Și m-am trezit că apuc lingura de lemn și smântânesc oala, cum nu am mai făcut de-un amar de vreme, la fel cum făcuse Creangă, în copilărie. Și cum am făcut și eu, în casa bunicilor, pe când anii zburau, fără griji.

Am smântânit oala de chișleag, dragii mei, și tare bucuroasă am fost de isprava asta.

O iubesc pe prietena mea. Nu cu iubire din aia sforăitoare, ci din aia care s-a adunat, strat cu strat, în anii dintâi ai vieții, când iubirea se construiește sănătos și temeinic.

De mulțumit, sigur că i-am mulțumit că s-a gândit să-mi aducă ceva bun de acolo, de unde a venit.

Dar există oare cuvinte cu care să mulțumești, când primești în dar o clipă de copilărie?

TEII DE DINCOLO DE MAȘINI

Adierea vântului îmi răsfoiește sufletul. Și împrăștie miros îmbătător de tei. Sentimente, trăiri, amintiri dau năvală. Simt nevoia să scriu, dar mă paralizează spaima că bruma de talent pe care am avut-o s-a pierdut.

Cuvintele parcă s-ar fi ascuns într-o carapace. Iar eu nu știu incantația care le-ar putea reda libertatea. O prietenă mi-a spus că lumea scrie folosind AI-ul. Cum ar putea inteligența artificială să știe ce simt eu, când uneori nici măcar eu nu știu? Vremea teilor îmi amintește de Verona și de o femeie a cărei frumusețe m-a fascinat. Am scris cândva despre ea, atunci cuvintele încă îmi erau prietene. Nu am mai întâlnit-o niciodată de atunci. Și probabil nici nu o voi mai întâlni vreodată. Dar o voi purta mereu într-un colț de suflet, pentru că unii oameni lasă urme care nu pot fi șterse. Și nu a făcut nimic în mod special pentru asta, doar a fost ea însăși.

Zâmbesc. L-am întrebat zilele trecute pe un prieten bun ce am făcut să merit prietenia unui om ca el. Mi-a răspuns fără să cugete: „Te-ai născut.” Îmi trec prin minte gânduri care zboară în diferite direcții și se succed cu repeziciune, precum imaginile privite de la fereastra trenului în mișcare. Încerc să prind câte unul. Țasta cu „de ce îmbătrânesc?” se lasă prins, dar lui parcă i-aș da drumul să zboare cât mai departe. Răspunsul e simplu: pentru că așa este legea firii. Acceptarea e grea, însă. Să te uiți în oglindă în fugă, făcându-te că nu vezi ridurile care s-au înmulțit, cearcănele care-ți fac ochii să pară ape tot mai adânci. Să realizezi că ai ajuns să fii generația bătrână din spital. Să vină pacienții și să spună că ei sunt „la doctorița tânără”, lăsându-te să înțelegi că tu ești cea bătrână. Dar au înflorit teii! Sufletul mi-e avid de mirosul de tei.

Ce contează vârsta? Mai prind un gând. E o nedumerire, de fapt. De ce unii nu au simțul umorului? Poate pentru că este cea mai bună dovadă de inteligență și nu putem fi acuzați chiar toți că o avem.

Alt gând îmi apasă ca o cărămidă sufletul, de ceva vreme. Dacă a ieșit acum, aș vrea să nu se mai întoarcă. De ce avem unii atâta ură nejustificată? De ce aruncăm cu cuvintele precum cu săgeți otrăvite? De ce ne dăm atâteaștutori și rănim oameni care încă mai au bunul simț de a le păsa de alți oameni? E fără răspuns, îl clasez la nerezolvate.

Ieri un pacient mi-a spus: „Sper să rămâneți îngerul meu păzitor!” Asta aș vrea să îmi amintesc mereu. Să fie ca un laitmotiv în zilele care par iremediabil întunecate. Să mă ajute să îmi găsesc mereu sensul. Să am încrederea că nu e în zadar ceea ce fac. Așa că încerc să țin strâns gândul ăsta, să îl închid în suflet la loc. Aș avea de scris despre o mulțime de alte gânduri. Doar că se sfârșește călătoria mea către serviciu. Avantajul de a face naveta - ca să nu pierzi timpul, încerci să îl valorifici. Câteodată scriu.

Miroșiți teii! Am aflat că unii, care merg doar cu mașina, nici nu știu că au înflorit. Lăsați mașinile și bucurați-vă sufletele! Va trece un an până să trăim asta din nou!

RONDELURI PE NIVELURI

CÂND DREPT...

(din ciclul: un rondel la malul mării)

Când drept pe fund mi l-a pupat meduza,
El se-mbăia în marea-nvolburată.
Cu ochi rondele după câte-o fată,
Își încărca prin gânduri archebuza.

Ce mare lungă și ce mare lată!
În fața lui precum un vodă Cuza -
El se-mbăia în marea-nvolburată,
Când drept pe fund mi l-a pupat meduza.

L-am tot certat, i-am și-nverzit peluza
Cu-n dos de palmă bine aplicată
Și stânga împrejur; și-atuncea muza
L-a consolat... (balena eșuată),

Când drept pe fund mi l-a pupat meduza...

Sanda Nicucie

RONDEL DE SECETĂ

Se topește totul, arde ireal,
Soarele-mi transformă nervii în cenușă,
Ard știuleții-n lanuri, fumegă-n pănușă,
Ard scaieții vineți și, paradoxal,

Mi-a orbit retina, zarea-i în cătușă,
Răsăritul arde, ceru-i de opal,
Se topește totul, arde ireal,
Soarele-mi transformă nervii în cenușă.

Arde frunza-n dungă, miezu-n corcodușă,
Inima îmi arde strict pasional,
Ard în simțăminte coardele-n țambal,
Dar în clipa-n care-ai apărut în ușă,

Se topește totul, arde ireal!

Daria Dumescu

RONDEL CARE NE FACE CU OCHIUL

E vremea damelor ce pică,
Așa cum pică-adezea, ploaia,
Și mie mi-a picat o aia
Cu aere de tinerică.

Destule dame, fără frică,
Uitară cratița, tigaia,
E vremea damelor ce pică,
Așa cum pică-adezea, ploaia.

Dar mi-a șoptit o păsărică,
Expertă-foc, lua-o-ar gaia,
Căci io-s prostuț cât Himalaia:
- Când vântul fustele ridică,

E vremea damelor ce pică.

Janet Nică

PAJIȘTE DE GÂNDURI

De pe pajiștea-mi de gânduri
Au zburat toți porumbeii,
Ciugulind firul ideii
Risipite printre rânduri,

`N-ale cerului arzânduri
Ce se sting la umbra Gheei.
De pe pajiștea-mi de gânduri
Au zburat toți porumbeii.

Și-uite, tainele femeii
Se închid pe la întrânduri,
Când mă prind în patru scânduri
De prin creiere pigmeii

De pe pajiștea-mi de gânduri...

Daniel Bratu

SONETE PE-NDELETE

RÂNJETU-MI ATEU

Intrată-n rada sufletului meu,
Ți-ai ghiftuit pulsația abilă
Cu șoaptele luminii din pupilă,
Pe urmă, deghizată-n ozeneu,

Sclipind futil în lumea mea futilă,
Ai dispărut, ținând spre alt trofeu,
Lăsându-mi ciopârțitul curcubeu
Să piară lent pe cerul de huilă...

Ajuns al insomniilor lacheu,
Cât va mai arde flacăra-n feștilă,
Voi duce, crunt, războaie de gherilă
Cu ani ce, fără tine, nu au milă...

Te surpră-n van căința. Unde-s eu?
M-am exilat în rânjetu-mi ateu...

Florin Rădulescu

ECOU DE MONTMARTRE

La „Moulin Rouge” istoria nu minte,
Indiferent de anii care trec.
La masa lui, beat tun, Toulouse Lautrec
Își toarnă-absint, cu sticla dinainte.

O jună, lângă el veni cuminte,
Cerându-i „un portrait au pastel sec”,
Dar, când să îi ofere bani pe-un cec,
El vru și „une nuit d’amour” fierbinte.

Și ea-i șopti: „Nenorocit pitic,
Bea-ți tot ficatul, că mai ai un pic,
Iar cât trăiești, nu vei cunoaște voga.

Mai bine merg în Iași, la „Bolta Rece”
Și-acolo, pentru-un „Brifcor”, două, zece,
Portretul mi-l va face chiar... Vajoga!

Vasile Vajoga

SONET LA MALUL MĂRII

Bine te-am găsit, frumoasă mare!
Valurile tale înșumate
M-or spăla de gânduri, de păcate,
Închizând în ele ce mă doare.

Tu m-ai vindecat, mereu, de toate
Rănile, ești binefăcătoare,
Fă-mă bine iar, iubită mare,
Ia-mi și amintirile pătate

De trădări, de propria-mi prostie,
Să-mi rămână inima pustie
Și să plec, de mâine dimineață,

Pe un drum de tainică trăire,
Rescriind povestea de iubire
Cu aceeași dragoste de viață.

Constantin Moldovan

UN ACVILON SUBIT MĂ SABOTEAZĂ

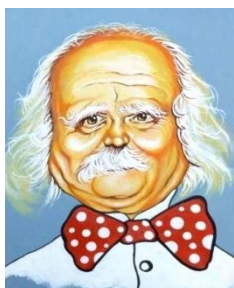
Un acvilon subit mă sabotează,
În avanpostul stinselor iubiri
(Când poți pe-o ață drame să înșiri,
Nici conștiința nu-ți rămâne trează!).

Un boț de suflet putred în simțiri –
Noi răsărituri brusc mi se ridează,
Iar vechiul puzzle viața o mimează:
Aceeași nuntă - revocații miri.

Mi-am adunat din bâlciuri măiestria
De-a cerne nori, cu aer de chefliu
Ce-și plimbă-ades aracii de pe via

Din câmpul fad, prin visul străveziu,
Sperând să schimb treptat anatomia
Păcatului, ce parcă-i mult prea viu...

Camelia Ardelean

FUGA DE BACH (continuare) (un roman mititel)

20

La penitenciar li s-a spus că nu sunt locuri libere și au fost îndrumați spre cel din localitatea vecină. Pe drum, duba a făcut pană de cauciuc. Cu această ocazie, gardianul i-a propus:

- Nu vrei să evadezi? Te costă zece mii.
- N-am la mine decât două sute, răspunde Hanibal profund dezolat.
- Îmi pare rău, dar astăzi nu fac reduceri.

Nici la penitenciarul vecin nu prea mai sunt locuri. Deținuții stau ca la spital, câte doi în pat. Hanibal a fost repartizat în patul 18 din celula 60. Aici, surpriză totală! În pat tocmai se instala omul cu tatuaje.

- Ce faci, domnule? Cum ai ajuns aici înaintea mea?, întreabă Hanibal cu vădită surprindere.
- Păi, am fost judecat cu maximă urgență. Avocatul mi-a șoptit discret că judecătorul vrea un „Nud” de Iser și un „Car cu boi” de Grigorescu și mă scapă. Le-am dat fără preget. Numai că la expertiză s-a dovedit că „Nudul” este o reproducere de gang, iar „Carul cu boi” o fotocopie. Mi-au dat opt ani. Ție cât ți-au dat ?

- Doi.
- Ești mic copil. Eu primesc opt ani pentru a treia oară. După cum vezi, să violezi babe este foarte periculos și dacă vrei să știi nu e nici măcar plăcut.

21

Paturile din celulă erau supraetajate. Patul numărul 18 era situat la etajul al treilea. Ca să ajungă acolo trebuia să pășească grațios peste un spărgător de case de la primul etaj și peste un criminal în serie de la etajul al doilea. Spărgătorul era simpatic și jovial, dar criminalul în serie era posac și avea o privire feroce. Când a ajuns la el, Hanibal a avut o ezitare. Era pentru prima oară în viață când și-a dorit să plutească.

- Bună ziua! Mă scuzați că vă deranjez, a îngăimat el.
- Nu face nimic, a răspuns criminalul. Dar unde mergi ?
- La omul cu tatuaje. Stă la etajul al treilea.
- Aha! Ești nou pe aici. Vezi că diseară are loc botezul novicilor. Îl oficiază părintele de la Tanacu. Până atunci trebuie să te spovedești. Ia spune, ce-ai făcut?
- Am violat o farmacie și am furat o strofă de George Bacovia.
- Interesant, n-am ce spune. Dar nu se compară cu o crimă. Ai încercat vreodată să omori pe cineva?
- Da. O singură dată. Am vrut să scap de soacră-mea după ce s-a mutat la noi. N-am reușit pentru că cianura pe care o cumpărasem din talcioc era, de fapt, un îngrășământ pentru vaci. Să vezi ce bine arată azi, uscătura!

(va mai fi)

Mihai Frunză, romancier

CIREAȘA PE CORT - continuare

CIREAȘA... DE SUB CORT

Marea-și etalează vraja,
Valuri mari spre țărnișă irump,
An de an mai mică-i plaja
Și sejurul tot mai scump.

Veri întregi mergeam la mare
Dar acum am renunțat
Prețurile sunt amare,
Litoralul-i prea sărat.

Neplăcerile sunt varii
Nu mai pot să le confrunt,
Soarele și ospătarii
Te jupoaie cel mai crunt.

Dar de-acum e altă viață,
C-o cireășă și-o măslină
La un cocktail de la gheață
Chiar în cortul din grădină.

Constantin Bidulescu

EȘEC

Doreau să facă pace și-un raport
Era precum cireașa de pe tort,
Dar a venit o dronă în derivă
Și-a pus instant... bomboana pe colivă.

George Eftimie

IUBIRE!

Cireșe a poftit a mea iubită
Și nu pot s-o refuz deloc, nici mort!
Îmi vând apartamentul, stau în cort,
Da-i iau un kil, s-o văd că-i fericită!

Laurențiu Ghiță

COMENTARIU: CIREAȘA DE PE CORT

De când cu tema asta stau pe ace,
Am scris ceva, dar nu prea sunt dibace
Și spun pe scurt, ținându-mă de cioace:
Eu cred că Bratu n-a avut ce face!

Mirela Grigore

CIREAȘA DE PE CORT

Cu-a mea iubită, am plecat în zori,
În drumeție, pe cărări de munte,
Deși sunt copt, cu pletele cărunte,
Îmi place să culeg frumoase flori.

Rucsacul era greu, aveam și-un cort,
Să înopțăm cu urșii laolaltă,
Alături, ca o capră neagră saltă,
Iubirea mea, mai dulce ca un tort.

Ajuns-am către seară în poiană
Și am aprins cu multă trudă-un foc.
Eram flămând, nu am băut deloc,
Deși aveam cu noi o damigeană.

Ne-am omenit c-o fleică, vinul fiert,
Iar ea, topită, s-a abandonat
La pieptul meu, apoi ne-am sărutat
Și mi-a venit o poftă de desert...

Am dus-o-n cort, i-am rupt flămând cămașa,
Era un tort cu foi însirocate...
M-am înfruptat avid, pe săturate,
Iar la sfârșit... am savurat cireașa!

Valentin David

CORTUL CIREȘEI

În cortul ăla nu-s lăieți,
E al Cireșei, de-ntrebați
Și în el intră doar băieți,
Iar la ieșire vezi bărbați.

Tony Andreescu

GUVERNARE

Acrită e cireașa de pe tort,
Partidele s-au cam epuizat,
De nu găsim s-aducem din import
Salvarea-i un... stabor improvizat.

George Eftimie

POFTE

Și vlădică și opincă
Consemnează-ntr-un raport,
Că cireașa de pe tort
Nu e bună de budincă.

Geaba-i orișice efort,
Că te faci de caterincă
Și vlădică și opincă
Consemnează-ntr-un raport.

Dar la sticla cu pălincă
Ar veni de-ar fi și mort,
Chiar și prințul... zis consort
Și-ar veni cu o lozincă...

Și vlădică și opincă.

George Eftimie

MICA PUBLICITATE

Ca om de-afaceri fără adversari,
Într-al comerțului complex resort,
De ziua ta, sau alte zile mari,
Închiriez cireașă pentru tort!

Nae Bunduri

„LA CULES” DE CIREȘE
Cireșul plin, de mult pândit,
Va fi cules de dumnealui
Și cum să facă, s-a gândit,
Căci pomul nu-i în curtea lui.

Tony Andreescu

PROPUNERE

Propun, cireșe când apar,
Să fie puse-n farmacie,
Că au și grame la cântar,
Când vrea clientul o felie.

Constantin Bidulescu

UNDE DAI ȘI UNDE CRAPĂ

Ieri, plecând de dimineață,
Alergând din loc în loc,
Cumpărai, cu greu, din piață,
O cireașă scumpă-foc.

N-are cum, pe legea mea,
Să nu fie foarte bună,
Căci, de poftă,-am dat pe ea
Toată pensia pe-o lună.

Savurându-mi bucuria,
Am plasat-o pe-un suport,
Ca, a doua zi, soția
Să o pună pe un tort.

Dar, cu lacrimi și suspin,
Dintr-o altă perspectivă,
Mi-a cerut-o un vecin
Să o pună pe colivă.

Treaba asta-mi stă în gât,
Să o mistui nu mai pot,
Nu-mi rămâne-acum decât
Să mă șterg frumos pe bot.

Janet Nică

LA PIAȚĂ

Tot înjur și socotesc
De cu dimineață
Cum să fac să domolesc
Prețurile,-n piață.

Că nu pot să mai suport,
Pofta mă îndeasă,
Casa vând, mă mut la cort,
Pentru o... cireașă.

Florentina Niță

CE E CIREAȘA DE PE TORT?

Din cer cad metale ciudate,
Frapant e modelul rusesc,
Iar mințile noastre-obsedate,
Spre soare-răsare privesc.

Trăirile dor de jigodii,
Sătenii se uită în sus,
Armata vorbește în dodii,
Iar capii... nimic n-au de spus.

Când bum-ul lovește plafonul
Și păsări de pradă țâșnesc,
Jurnalul ne-arată bufonul,
E circ... după brand românesc.

Politica noastră e carul,
Iar boii ce-o trag sunt șacali
Și noi îndurăm tot amarul,
Purtând ochelarii de cal.

Suntem ca nomazii de-o vreme,
Trădarea de țară-i un sport,
Reformele... torturi cu creme,
Cireașa... o dronă-ntr-un port.

Mirela Grigore

DOAR O CIREAȘĂ

E luna iunie, cu flori
Și cu cireșele râvnite,
Iar eu ți-am zis: „Nu te însori?”
Căci eu am cele convenite

De măritiș, că m-ai cerut!”
Ți-am spus un DA, mi-ai dat inelul
Și trandafirul, și-un sărut...
Ba chiar ales-am și castelul,

Să facem nuntă de-împărați!
E-hei, nu-i un castel din vise,
Cu turn și vulturi cățărați,
Ci e un... cort, ce-l folosise

Demult, un circ care-a plecat.
Și nunta a-nceput, măreață...
S-a chefuit și s-a dansat,
Iar la sfârșit, spre dimineață,

A fost adus vestitul tort
Ciudat, cu forma lui poznașă:
Avea alura unui cort,
Iar sus, în vârf, trona trufașă

Doar o CIREAȘĂ!

Silvia Horga

LA URECHE

Un cireș aș adopta,
L-aș lua acasă,
Să îmi poată sătura
Pofta de-o cireășă.

Gustul să i-l savurez,
Fără de pereche,
Drept cercel să îi așez
Coadă, la ureche.

Florentina Niță

FLORENTINA LOREDANA DALIAN

COPILĂREALĂ DE MALTEZI

Ce fac poeții când nu scriu poezie, ce fac adulții când nu mai vor să fie adulți? Se copilăresc și ei, se joacă de-a oamenii mari care nu mai vor să fie mari.

Desigur, trebuie să fie un „nebun”-șef care-i instigă, iar ei atât așteaptă, care-i zdrăngăne cu tractorul peste câmpii, prin Valea lui Ilie (cine-o fi fost el), acostând la mal de Dunăre, care numai albastră nu este (Strauss ăla era un visător ori pesemne daltonist).

Acolo, se bucură de natură, recită ori ascultă poezie, împletesc coronițe încununând domnițe, fac fotografii, dau cu plasa ca să prindă iluzii ori vreo metaforă șchioapă rămasă de la ultimul potop, fac plajă, se bălăcesc (nu, nu se bălăcăresc!).

Ah, dar mai ales împing de tractorul care n-are baterie (n-are deloc!), mândri că au reușit să-l urnească. Așadar, poeții au și mușchi. Dar și poetele! Seara, osteniți, își trimit versul către semenii, la lumina flăcărilor unui foc încropit din surcele, mănâncă porumb fiert sau copt, ascultând poezie. Căci, da, poeții mai și mănâncă. Uneori mai și beau, s-au săturat de apă de ploaie, asta care nu mai contenește.

Poeții mai ascultă și muzică, dansează, se bucură. Înțelegeți-i și pe ei: s-au săturat de neghina lumii și vor să plutească printre versuri și note, să-și imagineze viața mutată într-un alt (uni)vers. Târziu în noapte, ori dimineața devreme, se întorc fiecare la ale lor. Neghina e tot acolo, da-n acest timp, poezia se scrie singură.

Maltezi, Dunăre, iulie cândva

SUNT EU

Aș fi vrut să fiu Mata Hari,
Să frâng inimi una câte una,
Apoi să plec senină, dansând din buric,
Să dănțuiesc, să trădez,
La urmă, să privesc zâmbind plutonul de execuție,
Să râd de bieții soldați
Căroră le tremură degetul pe trăgaci.

Aș fi vrut -
Pe toți zeii care nu există! -
Aș fi vrut să fiu Mata Hari!

În loc de asta, sunt eu,
Așa cum mă știi,
Moacă, împiedicată, ascunzându-mi trăirile
În spatele unui evantai.
Sunt eu, așa cum nu mă știi,
Vărsând după tine lacrimi sărate și dulci,
Cu plânsul sărmanei Borivoje...

Slobozia, Ialomița, acum niște ani

DIN CELEBRELE DUELURI („MAESTRUL ȘI TEODORA”)

PETRU-IOAN GÂRDA

TEODORA PASCALE

ȘARPELE ÎNDOIELII

Ah, karma păgână, ah, soartă zurlie!
Atât de aproape să intru în Rai,
Să-mi zică o zână „iubitule, hai”,
Iar eu să mă-mpiedic de-acea alergie!

Văd filmu-ntâmplării: decor cu bonsai,
Lumină obscură, pe fond, poezie
Și muzică soft ce încită și-mbie,
Parfum de Lattafa, adus din Dubai...

Alături de mine, angelică, pură,
Tu stai, tremurând ca o ciută la rut,
Iar eu ca un cerb încălzit pe măsură...

Mă pui să-nchid ochii - m-aștept la sărut,
Dar tu îmi îndeși o căpșună în gură!...
Și-un gând mă ucide: mă tem c-ai știut...

CALCULE ȘI IUBIRE

Trecut-am prin cele mai grele momente -
Primești îngrijire și prim-ajutor -
În loc s-am eu parte de-un strașnic amor,
Grămadă-s pe tine vreo trei asistente.

Salvarea te lasă și pleacă în zbor,
Adormi, toropit de la medicamente;
În patul sortit unei nopți indecente,
Tu sforăi cumplit, parc-ai fi un tractor.

Bărbații sunt, clar, investiție proastă,
Că dragostea trece, la ei, prin stomac;
De nu te conving să mă iei de nevastă,

Bugetul slăbit nu am cum să-mi refac;
Adamul meu drag, mă declar a ta „coastă”,
Te vreau lângă mine, dar nu fi sărac!

DIN CELEBRELE DUELURI (DAVID ȘI TEODORA)

DAVID VALENTIN

EU AM MEREU PASTILELE LA MINE

Eu am mereu pastilele cu mine
Și nu mă dau la fund, nici dacă vrei;
Desaga-mi este plină de idei -
Predomină acelea misogine.

Când uneori o iau și pe ulei
La birt, citesc rondeluri de la tine;
Chiar dacă am pastilele cu mine,
Eu nu mă dau la fund, nici dacă vrei.

Amenințat pe față de feline
Că mă vor transforma în tăiței,
Cum n-am deloc apucături de gay,
Sunt obligat, deși nu-mi pică bine,

Să am mereu pastilele la mine!

TEODORA PASCALE

„PISICA PE ACOPERIȘUL FIERBINTÉ”

Pe-a sa „Pisică”, Tennessee, fierbinte,
O studie direct pe-acoperiș;
În stilul psihologic dar fățiș,
A „dezbrăcat”-o cu luare-aminte.

Cuvintele-i, tăioase ca un șiș,
Descriu femeia lacomă, ce minte;
Pe-a lui „Pisică”, Tennessee, fierbinte,
O studie direct pe-acoperiș.

Nimic nu poate fi ca înainte,
Când falsitatea-i capul de afiș;
El intră în al viciului hățiș,
Ea face inutile jurăminte,

Că e pisica lui și e fierbinte...

DIN CELEBRELE DUELURI (DOI ÎNTR-O ARCĂ)

DANIEL BRATU

ÎN MUNȚI

Mă văd cu tine-n fân tăiat alene,
cu greierii cântând pe hârști de coasă,
în roua caldă, sânii tăi apasă
pe căi lactee fibre cosânzene.

Și simt cum, peste zi, tăcerea deasă,
ca umbrele de turme apusene,
ne coace aromind prolegomene
din grija depărtărilor de casă.

Aud tălângi în creștetul de lume
și luna,-n şuier blând, peste Cindrel,
îmi crește-n frunte coarnele postume,
că stând așa, nemișcător, defel,

am adormit în liniștea de brume,
iar tu te-ai dus, la unu, la hotel.

SANDA NICUCIE

NU TE-AUD...

Azi nu te văd. E iarba-atât de deasă,
că-mi înverzește sângele în vene
și mă cuprinde fix, o sfântă lene
pe partea stângă,-n dreapta mă apasă.

Un buburuz s-a pitulat sub gene
și-mi cântă foaie verdele de-acasă,
aș da un cep, pe rând, la damigene
aiurea-așa, precum aș da din coasă.

Nu te aud... Hai, strigă-mă pe nume!
Sau spune-mi *tu* sau spune-mi *alelei*!
Cât îți retez din coarnele postume
și altele-ți mijesc, printre tulei

sclipește luna ca-n sfârșit de lume,
și eu adorm... ca pupăza din tei.

DIN NOI CELEBRE DUELURI (DAVID ȘI CAMELIA)

DAVID VALENTIN

FĂRĂ TROFEE

Sunt păsări ce pe limba lor învie,
În schimb, bărbații mor pe limba lor;
C-o dură profesoară de amor,
Umpluți cu paie-ajung în panoplie.

La conjugări de verbe nu au spor,
La terminații e o tragedie;
De glumă profesoara nu prea știe,
Și-i biciuie cu mână de dresor.

Nu jinduiesc la limbă de aspidă,
Ce bifurcată, sâsâie mortal,
Nici glorios zidit în piramidă,

Ci sunt pragmatic și instinctual:
Decât să mor ca prostul în coridă,
E mult mai bine taur comunal!

CAMELIA ARDELEAN

TAUR... OVIN

Un taur comunal e-o fantezie,
În cazu-n care cornul ți se-nmoaie
Și ditamai buhai, o faci de oaie,
C-o mină deprima(n)tă, nu zglobie.

Atuncea și orgoliul ți se-ndoaie,
Iar stima ta de sine-i pirpirie,
Și niciun bici, pe coapse ori chelie,
Mustang nu te va face în odaie.

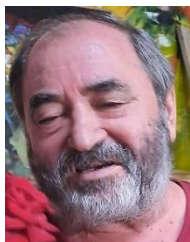
Vorbeam, de fapt, așa, în general
(Persoanele de față se exclud);
Tu știi să folosești un numeral

Sau că sintaxa nu-i un fruct de-agud.
De vei pica, illogic, la oral,
Poți contesta blajin la un fast-food.

DIN ALTE CELEBRE DUELURI („CASCADORII MODESTIEI”)

ION DIVIZA

EPISODUL XIII (cum e pixul, și pistolul)

MUZA NU-ȚI ADUCE FERICIREA...

Drac de fată, știe meserie -
În Infern se face bună școală;
Ce păcat, ar vrea și ea să scrie,
Dar „talentul” tău e fiert în smoală...

AHA!

Vin drăcoaice fără frică
Să te-admire-n smoala neagră:
În cazan ți se ridică
Și talentul... cu viagră!

INSATISFACȚIE JUSTIFICATĂ

Cazanul pare un Vezuviu,
Dar tot e nesătulă dama,
Că-n loc să-i scrii romane-fluviu,
Îi vii, cel mult, cu epigrama!...

AȘTEPTÂND SĂ SE ÎNTÂMPLE
MINUNEA...

Am zis și eu, atent la toate,
Că nu-n zadar își pierde lava,
Că ea-i vulcanică și poate...
Învie în cazan epava!

TE CRED

Cu diavolița nu te pui,
Că are țața multă școală;
Tu de Titanic mie-mi spui,
Când ea și-un șoricel ți-l scoală!...

PETRU IOAN GÂRDA

NU LE SUBESTIMA PE DRĂCOAICE!

Chiar de sunt cărunt la tâmplă,
Sunt forțos, la o adică:
Dracu` știe cum se-ntâmplă,
Dar talentul se ridică.

O NESĂTULĂ!

Mi-a dat viagra cu de-a sila
Drăcoaica - nu am fost de-acord -
Și când am înghițit pastila,
A dat fiertura peste bord!

CĂ VENI VORBA DESPRE VULCANI...

Avea picioare neagra fată
Așa cum nu prea multe au
Și cum stătea răscrăcarată,
Ai fi jurat că-i Krakatau.

MINUNEA S-A-NTÂMPLAT!

Într-adevăr, ceva de necrezut,
Ce-atinge diavolița prinde viață:
Dacă erai aici, ai fi văzut
Titanicul ieșind la suprafață!

AI CUNOSCUȚ-O, VĂD...

Cum face, știe Dumnezeu,
Or fi secrete feminine
Ce-ajută oamenii la greu...
Dar parcă nu vorbeam de tine.

DANIEL BRATU, Iași

CAMELIA ARDELEAN, Deva

în dialog cu

DB: - Bună ziua! Mulțumesc pentru că ați acceptat să participați la acest interviu! Ce înseamnă revista „Scârț” pentru d-voastră? O puteți așeza pe un pedestal? De care?

CA: - Bună ziua și bine v-am găsit! Vă mulțumesc pentru invitație și pentru onoarea de a-mi oferi ocazia acestui dialog.

Revista „Scârț” înseamnă foarte mult pentru mine. Dacă ar fi să o așez pe un pedestal, acela ar fi, fără îndoială, pedestalul inimii mele. Faptul că am fost primită să public alături de unii dintre cei mai valoroși umoriști contemporani ai României mă onorează și îmi dă încrederea de a continua și pe acest drum al poeziei umoristice, nu doar pe cel al poeziei lirice.

Mai mult decât atât, prezența mea în paginile revistei reprezintă dovada că mi-am regăsit umorul, pe care îl crezusem pierdut definitiv după plecarea tatălui meu la ceruri. Provin dintr-o familie în care umorul era o stare firească de existență. Se glumea mult, se râdea din inimă, iar casa noastră era mereu plină de voie bună. După dispariția tatălui meu s-a așternut însă o tăcere dureroasă, în care părea că nu mai există loc decât pentru tristețe și pentru un dor fără margini.

Poate tocmai de aceea revista „Scârț” are pentru mine și o valoare simbolică: mi-a redeschis o ușă pe care o credeam închisă pentru totdeauna și mi-a reamintit că râsul nu îl trădează pe cel pe care l-am iubit, ci îl păstrează viu în sufletul nostru.

DB: - Este poezia un fel de terapie a sufletului? Sau a minții? E ușor să treci de la Școala sanitară la Facultatea de litere? Ori din Apus la Deva înapoi?

CA: - În cazul meu, categoric da. Poezia a fost terapia sufletului meu. Ea mi-a pansat rănilor după moartea tatălui meu și m-a ajutat să transform durerea într-o formă de lumină. De multe ori spun că, dacă el nu ar fi plecat atât de devreme dintre noi, probabil nu aș fi reînceput niciodată să scriu, iar talentul meu ar fi rămas undeva, pe un raft prăfuit al amintirilor din copilărie.

Școala Sanitară nu mi s-a potrivit niciodată. A fost, în mare măsură, împlinirea unei dorințe a tatălui meu. Sunt o fire foarte sensibilă și empatică, iar suferința oamenilor mă afectează profund. Îmi admir enorm pe cei care lucrează în sistemul medical, însă am înțeles că menirea mea era alta.

Facultatea de Litere a însemnat, în schimb, o adevărată renaștere. A fost spațiul în care am simțit că mă aflu, în sfârșit, acolo unde îmi este locul. M-a ajutat să-mi recapăt încrederea în mine, să-mi confirm vocația și să-mi regăsesc direcția de care, pentru o vreme, mă îndepărtasem.

Dacă ne referim la întoarcerea mea din Germania în România, răspunsul este mai nuanțat. După zece ani petrecuți acolo, nu mă mai simțeam pe deplin acasă nici în Germania, dar nici în România. A fost nevoie de timp pentru a-mi regăsi rădăcinile și sentimentul apartenenței. Faptul că părinții mei erau aici a făcut această întoarcere mult mai ușoară. Anii petrecuți în Germania m-au schimbat profund. M-au maturizat, m-au învățat să privesc oamenii cu mai mult discernământ și să citesc

dincolo de aparențe. Astăzi privesc acea perioadă ca pe o etapă esențială a devenirii mele, chiar dacă nu a fost întotdeauna ușoară.

DB: - V-a plăcut scrisul de mică, ați și publicat în reviste ale școlarilor vremii. Ce idol ați avut, în poezie, în proză? Care sunt idoli de acum?

CA: - În copilărie și în anii de școală, idolul meu absolut a fost Mihai Eminescu. Îl citeam cu o admirație aproape sacră și aveam impresia că în versurile lui încap întreaga lume. Îi citeam cu aceeași plăcere pe Alecsandri, Coșbuc, Arghezi sau Bacovia, fiecare lăsând asupra mea o amprentă aparte.

În adolescență au venit Nicolae Labiș, Ion Minulescu și Adrian Păunescu, poeți care au rezonat profund cu sensibilitatea mea și care mi-au hrănit sufletul într-o perioadă în care descopeream lumea și pe mine înșami.

În proză, am iubit atât literatura română, cât și pe cea universală. Jane Austen, surorile Brontë, Charles Dickens, Mark Twain, Alexandre Dumas, Margaret Mitchell sau Karl May sunt doar câțiva dintre autorii care mi-au rămas definitiv în suflet.

Astăzi nu mai vorbesc despre idoli. Prefer să admir fiecare scriitor pentru ceea ce aduce unic în literatură. Citesc critică literară, eseuri, filosofie, volumele colegilor de breaslă și orice carte care îmi poate îmbogăți orizontul. Cred că, odată cu trecerea anilor, înveți să cauți nu modele pe care să le urmezi, ci voci autentice din care să ai ceva de învățat.

DB: - Mult timp, sloganul românilor a fost: „Vrem o țară ca afară!”. Cum e afară? A reușit România să-și iasă din sinele vechi? Mai este România o cetate? Se vede Dunărea din vârful Cetății Devei?

CA: - „Afară”, pentru mine, înseamnă Germania, țara în care am locuit între anii 2003 și 2013. A fost o experiență care m-a îmbogățit și care mi-a schimbat perspectiva asupra lumii. M-au impresionat gradul de civilizație, disciplina, respectul față de reguli și față de oameni, grija pentru spațiul public, oferta generoasă de locuri de muncă și sentimentul unei societăți bine organizate. Mi-a plăcut faptul că medicul își trata pacientul cu mult respect și răbdare, iar oamenii vorbeau firesc despre vacanțe, proiecte și planuri de viitor, nu doar despre griji, boli sau lipsuri. În același timp, am descoperit că nici acolo nu există perfecțiune. M-au întristat răceala relațiilor interumane, dificultatea cu care se leagă prietenii autentice și senzația că viața este uneori excesiv de birocratizată și supravegheată. Chiar și accesul la un medic specialist presupunea, uneori, luni întregi de așteptare. Cu alte cuvinte, nici „afară” nu umblă câinii cu colaci în coadă. Fiecare societate are propriile ei virtuți și propriile ei neajunsuri.

Cât despre România, cred că a făcut pași importanți înainte. Este o țară mult mai deschisă decât cea pe care am lăsat-o în urmă în 2003, dar încă poartă în ea multe răni vechi. Avem nevoie de mai multă educație, de mai mult respect reciproc și de mai multă încredere unii în alții. Schimbările adevărate nu se produc peste noapte, ci prin fiecare generație care încearcă să lase ceva mai bun în urma ei.

Îmi place însă să cred că România rămâne o cetate. Nu una înconjurată de ziduri, ci una clădită din oameni care încă își iubesc limba, cultura și valorile. Iar dacă mă întrebați dacă se vede Dunărea din vârful Cetății Devei, aș răspunde metaforic: nu cu ochii, ci cu inima. Din cetatea copilăriei mele se vede întreaga Românie, cu frumusețile, contradicțiile și speranțele ei.

DB: - Cum vedeți diferențele dintre versul alb și cel colorat, în rime și ritm? Vă atrage mai mult „dulcele stil clasic”? De ce?

CA: - Cred că poezia autentică poate îmbrăca orice formă. Nu forma face poezia, ci emoția, forța imaginii și adevărul pe care îl transmite.

Versul liber și versul alb pot fi la fel de valoroase ca poezia clasică, dacă sunt susținute de lirism, de metaforă și de o autentică vibrație interioară. În lipsa acestora, libertatea formei nu este suficientă. În ceea ce privește poezia cu rimă, consider că ea presupune o responsabilitate în plus. Dacă alegi această cale, trebuie să respecti prozodia, ritmul și muzicalitatea, altfel rezultatul riscă să fie artificial.

Eu am rămas îndrăgostită de ceea ce Nichita Stănescu numea „dulcele stil clasic”. Probabil pentru că ritmul l-am deprins foarte devreme. Mama îmi citea încă de la trei-patru ani poezii pentru copii, iar muzicalitatea lor mă fascina și mă liniștea în același timp. Când am început să scriu, în clasa a șaptea, versurile mi-au venit firesc în rimă și într-un ritm care nu a trebuit căutat, ci doar ascultat. Așa îmi curge poezia și astăzi.

Nu resping însă nicio formă de expresie poetică. Pentru mine contează ca textul să emoționeze, să lase o urmă în sufletul cititorului și să reziste dincolo de prima lectură. Atunci știm că avem în față poezie adevărată.

DB: - Am observat că vă place sintagma „lungeșteană” de „Bratu cu chitara”. Ce muzică preferați? Ați „prins” Flacăra, cea a tineretului ceaușist în blugi? Cum „judecați” fenomenul de-atunci, cu mintea de-acum? Dar cu cea de atunci?

CA: - Fac parte din generația care, joia după-amiaza, asculta cu sufletul la gură transmisiunile radio ale Cenaclului Flacăra. Pentru noi, acele ore erau o adevărată sărbătoare. Îmi amintesc că am plâns două zile fiindcă părinții nu m-au lăsat să merg la un spectacol organizat pe stadion. Eram prea mică și, privind acum lucrurile, le înțeleg grija. Atunci însă mi se părea cea mai mare nedreptate din lume.

Când Cenaclul Flacăra s-a desființat, am trăit acel moment ca pe o dramă personală. Am plâns săptămâni întregi. Pentru noi, Cenaclul nu însemna doar muzică. Însemna libertate interioară, visare, solidaritate, prietenie și sentimentul că aparținem unei generații care putea spera și putea visa.

Știam aproape toate cântecele pe de rost. Pe multe le mai știu și astăzi. Ne adunam în fața blocului, în parc sau prin cartier, iar unul dintre noi venea cu chitara. Cântam împreună ore întregi. Era o bucurie simplă, curată, pe care generațiile de astăzi o cunosc tot mai puțin.

Privind acum fenomenul cu maturitatea de astăzi, înțeleg că Cenaclul Flacăra a avut și o dimensiune ideologică, specifică vremurilor în care a existat. Dar dincolo de aceasta a rămas un fenomen cultural autentic, care a format gustul pentru poezie și muzică al unei întregi generații. Eu aleg să păstrez în suflet tocmai această latură luminoasă.

Și astăzi ascult aproape zilnic muzica anilor '80 și folkul românesc. Mi se pare că atunci cântecele aveau mai multă poezie, mai mult romantism și mai mult suflet decât găsim, de multe ori, în muzica actuală.

Cât despre expresia „Bratu cu chitara”, inventată de Mihai Lungescu, mi se pare extraordinar de inspirată. De când ne-am cunoscut la Festivalul „Dacul Vesel”, aceasta este imaginea care mi-a rămas în minte. Nu reușesc să vă asociez altfel decât cu chitara în brațe și cu muzica folk, pe care o interpretați cu atâta pasiune. Pentru mine, folkul rămâne unul dintre cele mai frumoase moduri prin care muzica poate hrăni și vindeca sufletul.

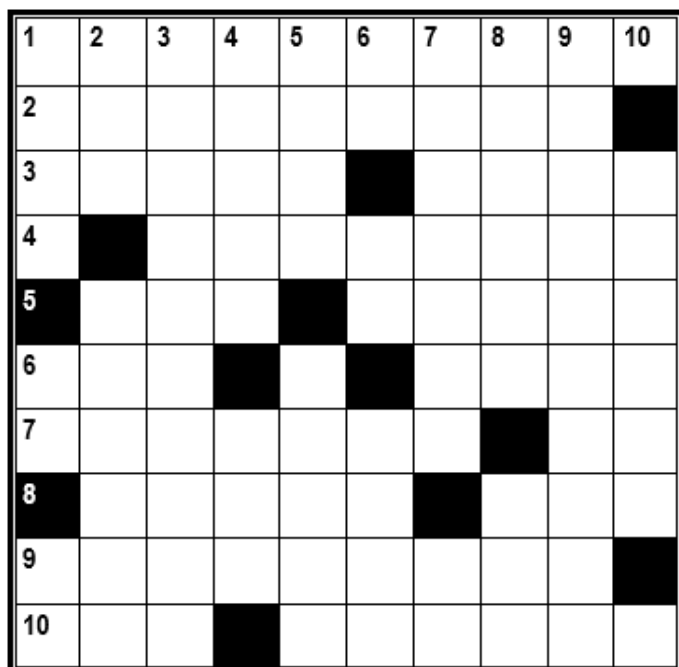
DB: - Trebuie și eu să recunosc faptul că, deși inițial mi s-a părut plină de invidie, în condițiile în care numitul Mihai Lungescu are interdicție de cântat la muzicuțe (unde și-a canalizat talentul interpretativ), pe motiv de suflu prea puternic și devastator (dovadă este biata muzicuță, acum, a lui Alexandru Hanganu), sintagma este chiar inspirată și bună de promovat.

Știu că ați scris și volume de proză. Care credeți, pe scurt, că ar fi fost portretul lui Ilie Moromete, dacă era ardelean?

(va urma)

EST MODUS IN REBUS

POFTIȚI LA MASĂ!

ORIZONTAL: **1)** Nu stau la masă. **2)** Primele la masă. **3)** Deschide gura numai la masă – Servește masa în salon. **4)** Nu se ridică la același nivel cu masa. **5)** Se ridică de la masă mulțumind – Nepoftit la masă. **6)** Obișnuit la masă – Mâncare populară românească. **7)** Servită cu slănă și pită – Ciolan... ros la urmă! **8)** N-are acces la popotă (înv.) – A lua loc la masă. **9)** Îți face de mâncare. **10)** Încă... un fel de ficat – Fad la masă (pl.).

VERTICAL: **1)** Îndopate cu cârnați – Unt pus pe pește! – Unu servit cu mici! **2)** Plată... pentru băutură – Te etalezi cu ele la masă (sg.). **3)** Făcut dintr-un aluat... necrescut bine (pl.). **4)** Preferă un regim cu crudități – A apărea... în civil! **5)** Servită cu mujdei (reg.) – Lipsită de replică la masă. **6)** Corn cu unt! – Unul în puf! – Masă în familie cu nașul în capul ei. **7)** Plasă cu două mere (dim.) – Roasă la crochete! **8)** Formă pentru ou – Întepător... la limbă. **9)** Ține legume la sticlă – Depozit cu carne de porc. **10)** E toată numai fibră.

Dicționar: ȚIVIL, AITĂ.

Ștefan CIOCIANU

TÂM ȘI PIT - DICTIONNAIRE MICHTEAU

TOT DE VARĂ, FĂRĂ VARĂ

Fata, care îl avea pe „vino-ncoace”, se ducea încolo.

*

Este, pur și simplu, foarte complicat.

*

În sudul țării vor fi înnorări temporale.

*

S-a constatat, pe viu, că era mort.

*

De câte ori văd un cocoș tăiat, mi se face pielea de găină.

*

Toată poliția este înregimentată politic: îi trage „pe dreapta” chiar și pe cei „de stânga”!

*

I-a spus ceva în față, de a căzut pe spate.

*

L-am recunoscut abia după ce și-a pus masca.

*

Gimnastul avea un program liber ales... de nevastă.

*

Treaba e că nu e om de treabă!

*

Dacă nu faci nimic, e treaba ta!

*

La „Mănăstirea dintr-un lemn” am cunoscut un om dintr-o bucată.

*

Căsătorindu-se, s-a ars, pentru că ea era frumoasă foc!

*

Când mă întâlneam cu fetele, eram cu zâmbetul pe buze.

*

Stingerea incendiului a iscat discuții aprinse.

*

De alegeri, partidele mari dau mici alegătorilor.

*

Scumpii mei, de mâine, alimentele vor fi mai ieftine.

*

Moartea politicianului a stârnit vii controverse.

*

În mijlocul capitalei, în parlament, politicienii bat câmpii.

*

Fiind fără preț, patria trebuie apărată cu orice preț.

*

Oare Ali Baba și Baba Novac, dacă s-ar căsători, s-ar însura sau s-ar mărita?

*

Proust să fii, noroc să ai!

CUGET, DECI REZIST... (aforisme)

**ION
DIVIZA**

**GHEORGHE
BĂLICI**

Sub un OREȘNIK atârnat de-un nor,
rămân să cred că sunt nemuritor...?

Cei care au avut norocul să nu fie proști,
au devenit atunci când au început să se
creadă prea deștepți.

Ce umorist mai e și ăsta, dacă nu râde
nimeni când ne arată un deget?!

Paradox? Cerul Moscovei e negru,
cerul (gurii) cățelandrului meu Drujok e
roșu!

De ce scriem atât de mult, când se
citește atât de puțin? (Mult scrie
Inteligența Artificială!)

La Marea Judecată, judecătorii români
vor fi acei care îl vor judeca pe...
Dumnezeu?

Ce deșert în suflet îți lasă excesul de
demonică măreție alias trufie! Un exemplu
concludent: imperialiștii din răsărit...

Zboară anii mei precum dronele
kamikaze!...

Pe Terra avem și azi tot 8 miliarde, însă,
nu știu de ce, numărul de laikuri s-a
înjumătățit...

Oamenii cinstiți fură mai puțin!

Am văzut cu ochii mei cum mi-au scos
ochii. De zeci de ori...

Ajutorul din partea multor oameni nu
vine niciodată singur. După el, urmează,
de obicei, reproșurile și părerile de rău.

Dacă mai poți dormi când este timpul
să te scoli și să pleci la lucru, poți fi
invidiat pentru nemaipomenita putere de
concentrare și voință.

Umoriștii populari, cu priză la public,
de obicei, nu sunt populari și între
umoriști.

Când nu te pricepi la multe, ai o părere
sigură despre orice.

În viitor vom trăi atât de bogat încât
fiecare om va putea avea drona lui.

Uneori națiunea scapă cel mai greu de
salvatorii ei.

La supărare, nivelul de cultură al multor
oameni devine supărător.

Cum foarte puțină lume mai citește,
poate scrie oricine...

Umoristul este omul care îi înveselește
pe alții sperând să se înveselească și el.

GEORGICĂ MANOLE

CAȚAVENCII ȘI NOI (II)

Capitolul al patrulea începe cu o analiză care vizează jurnalismul în România, aspect care a influențat și evoluția revistei „Cațavencu”. Reținem câteva puncte de vedere care pornesc de la ideea că *„încremenirea ierarhică din epoca „socialismului multilateral dezvoltat” s-a confruntat cu o puternică și ireversibilă dizolvare”*, fapt ce a făcut ca umorul revistei să se îndrepte spre politicieni: 1. *„O mulțime de ocupații noi au apărut odată cu expansiunea serviciilor. Migrația externă antrenează mulțimi de persoane”*; 2. *„Inegalitățile se accentuează până la nivelul la care polarizarea socială este un fapt de viață”*; 3. *„În aceste condiții migratorii, câștigători de statut au fost cei care ocupau pozițiile simbolice, decizionale ale sferei publice postdecembriste. Politicienii instalați în centrul decizional, împreună cu mediul tranzacțional, cel al oamenilor de afaceri, în dependență cu afacerile statului”*; 4. *„Cei care au pierdut „treptat” pariul social au fost muncitorii, inginerii, agricultorii, categorii aflate în fruntea opțiunilor politice comuniste”*. Aceste concluzii, evidențiate de Eugen Istodor, explică de ce jurnaliștii s-au plasat în apropierea politicienilor și a oamenilor de afaceri. Nu se putea ca și revistele de satiră și umor să nu se folosească de aceste surse pline de material adecvat, așa cum a făcut-o și „Cațavencu”.

Eugen Istodor rezzonează cu Peter Gross, autorul volumului *„Colosul cu picioarele de lut. Aspecte ale presei românești comuniste”* (1999), care constată că *„neutralitatea a dat greș”*, așa cum s-a întâmplat și cu *„spiritul rebel vecin cu iresponsabilitatea”* care au atras presiuni din partea mediului financiar, mediului politic, serviciilor secrete, cei care se ocupau de difuzare, controalele financiare etc.

Vin cu cea de-a treia, și ultima, intervenție care vizează cartea lui Eugen Istodor, *„Cațavencii și tribul lor”* (perioada 1990 – 2006, Editura „Polirom”, Iași, 2023). Există un mare motiv pentru care am scris despre această etnografie a grupului incomod și de moravuri g(re)le „Cațavencu”: încă de la început (5 februarie 1990), săptămânalul „Cațavencu” și-a propus să pună accent pe satiră, devenind singura revistă de satiră din piața românească.

În capitolul al cincilea, Eugen Istodor pune în evidență câteva atuuri ale acestei reviste (în toate formele ei): 1. *„s-a născut o lume nouă cu un răs sănătos”*; 2. *„sentințe din sociologie, politologie, istorie, economie au legat procedural răspunsurile orale ale Cațavencilor din 2006 – 2008”*; 3. *„societatea românească începuse dezintegrarea comunistă și-și căuta rostul, strategia de viitor”*; 4. *„pune în evidență ipostaze demne de răs: mișcarea incontrollabilă individuală și comunitară, căutările de sine, căutarea unor măști și nepotrivirea lor, frica de „Celălalt”, „miopia” personală și a celorlalți, vehemența în lupta pentru propriul scaun”*; 5. *„reactualizează povești auzite și la Socrate, Shakespeare, Rabelais, Molière, Caragiale, Stan și Bran, Chaplin sau Ionesco”*; 6. *„face ca umorul să fie un punct de vedere asupra realității”*; 7. *„Socrate era ironic, Shakespeare era fantast, Rabelais era carnavalesc, Molière era un caracter, Caragiale era satiric, Arghezi era pamfletar, Ionesco era absurd. Clasificările vorbesc în sine despre codul în care umorul a fost interpretat, despre umorul cu priză la public”*.

Pornind de la aceste atuuri, Eugen Istodor caracterizează revista „Cațavencu”, din perspectiva unui personaj colectiv, special în lumea presei românești: *„... este istoria mai mult a unor „băieți” decât a unor jurnaliști. A unor băieți mai mult decât a unor comedienți profesioniști. A unei găști „puse pe bătaie” adunate din fața blocului, din boemia studențească, din maghernița comunistă, o pușcărie rece și fără scăpare, aflată la capătul Balcanilor. Și întrucât alt tip de profesionalism n-a fost pe timpul existenței*

sale și datorită reușitei lor, *Cațavencii* sunt cu adevărat numiți profesioniști. Fără să aibă altă gașcă decât pe ea însăși, gașca de la *Cațavencu* n-avea mamă și tată, n-avea Dumnezeu, a făcut bășcălie de oricine. De ea însăși, de politician, de afacerist, de prieten”.

Nu voi face referire la momentele de mărire și decădere ale „*Cațavencilor*”, care sunt descrise amănunțit în carte, însă voi aminti doar rolul nefast al corporatismului asupra revistei, și asta fiindcă, spune Eugen Istodor, „*Satira presupune „aventură” intelectuală, corporatismul vorbește de previzibilitate și „soft mental”*”.

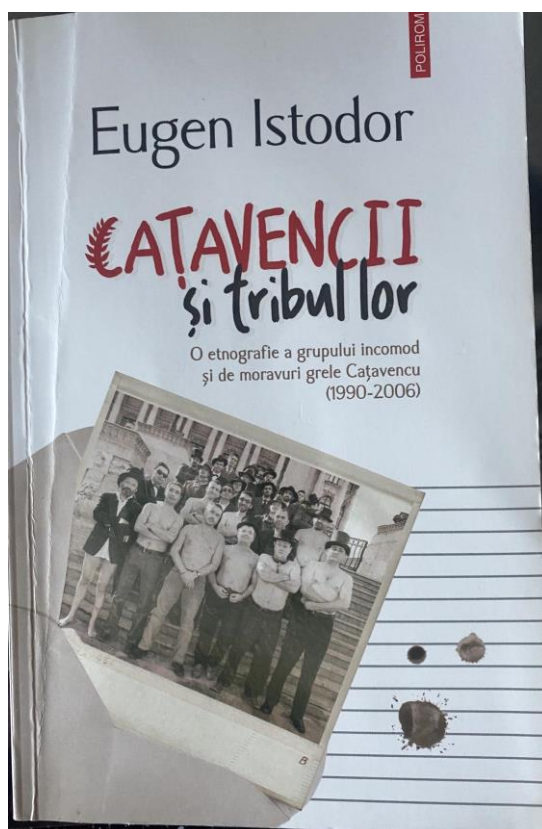
În discursul său despre tribul „*Cațavencu*”, Eugen Istodor nu uită să adauge mereu câte o caracteristică satirei, dând cărții sale nu doar valoare etnografică a grupului (tribului), ci și un eseu despre satiră. Astfel: 1. „*satira grupului „Cațavencu” a fost doar un „sistem de alarmă” în prezența unei amoralități / imoralități de început de drum societal*”; 2. „*satira este fenomen liminal precum este și massmedia, ținându-și neo-tribul în magia judecății imediate și „de apoi” a evenimentelor*”; 3. „*satira este un balaur cu mii de capete, un malaxor, „asamblaj” al societății*”; 4. „*satira este un corp fără organe, care nu încetează să demonteze organismul (social) să determine trecerea și circulația unor particule asemnificative*”. Dacă e să fac un transfer al calității de trib (neo-trib) pe care și-a adoptat-o „*Cațavencu*”, nu sunt departe de această stare nici grupările de epigramiști din țara noastră.

În finalul capitolului al cincilea, care este și ultimul, Eugen Istodor vine cu o întrebare: „După jocul satirei ce urmează?” Răspunde tot autorul: „Un exit”. Ajuns, la un moment dat, în această stare, tribul *Cațavencilor* s-a consoalat cu faptul că a pățit-o și Caragiale, care nu a procedat altfel decât ei: „*Primul pas a fost în 1904, autoexilul berlinez. Nu știa germana, avea 52 de ani, primise o moștenire și voia o cotă mai mare de previzibilitate în viața sa. Totuși, în exil, luase demonul cu sine. Caragiale acuza permanent o poziție marginală în contemporaneitate. Între „forme fără fond”, el, cu opere satirice, de ce nu putea fi „retribuit” cu o poziție în ierarhiile de*

tot felul? (...) În 1908, la Berlin, Caragiale avea moștenirea, dar încă mai spera la o recunoaștere. Trimite telegrafic adeziunea la un nou partid, cel al lui Take Ionescu. Precum, poate, Liviu Mihaiu acceptând calitatea de guvernator, Caragiale se antrenează de 56 de ani, într-o campanie electorală. Ia cuvântul la întruniri electorale și toastează cu toate personajele sale. Precum Liviu Mihaiu ca guvernator al Deltei. Caragiale îl lauda pe Take Ionescu, iar discursurile sale stârneau ilaritate, fiind în flagrantă contradicție cu manifestările lui intelectuale”.

Merită reținută o concluzie a lui Eugen Istodor, aceea că pentru a înțelege satira, avem nevoie de două lucruri: 1. O CERTITUDINE – „Ai cui suntem, care ne este tribul?”; 2. O INCERTITUDINE – „Este sau nu este?”

(SFÂRȘIT)

CONSTANTIN IURAȘCU - TATAIA

PRECIZARE CORECTĂ

Pensionarii, știi, măi tată,
Ar vrea pensie, în pungă,
Nici mai mare, nici mai lată,
Ar dori-o cât mai... lungă.

ILUZII DEȘARTE

Ai speranțe iluzorii,
Căci aleșii legitimi
Au ei numele notorii,
Dar, ca hoți, sunt anonimi.

ADEVĂRATUL PERICOL

Toți cei bătrâni, la o adică,
Pot să aducă precizare:
Nu de alcool le e lor frică,
Ci de tariful său prea mare.

NU-S EXAGERĂRI

Uzine ce falimentează
Avem din plin, pe saturate;
Creșteri, e drept, se-nregistrează
Din datorii și-arierate.

FAC O CORECȚIE

Din ce afirmă ei, să știi,
Nu poți la un liman să ieși:
Hoț nu te naști, treptat devii,
Când ai exemplu, pe aleși.

GRIG DOBREANU

ZADARNIC

Mare. Iată, cât ai vrea.
Poți s-o ai, când ții la ea.
Însă poate să-ți ajungă
Doar cât vrea Domnul... de lungă!

C-AȘA VREM NOI?

Nu vrei sau nu știi să exprimi
De ce privim și stăm ca blegii;
Aleșii noștri-s anonimi,
În ciuda și-n afara legii.

ADEVĂRATUL PERICOL

Accize pe alcool, tutun,
Iar situația nu-i roză
Că, în curând, precis, ne pun
Și taxe la... tuberculoză!

CINE CÂȘTIGĂ DIN FALIMENTARE?

Aleșii noștri, pui de lei,
Fac precum „pești” la Apus,
Le sărăcesc și-apoi - tot ei -
Le scot pe „strasse” - la produs!

BRÂNCUȘIANĂ...

Prinși la mijloc de mari imperii,
De veacuri, culmea, rezistăm...
„Săraci și proști”, printre mizerii,
Singuri, căciula... ne-o furăm!

CAMELIA ARDELEAN

FESTIVALUL NAȚIONAL „SCÂRȚ-UMOR” 2026: o radiografie a umorului literar contemporan

În perioada 5-7 iunie 2026, Iașul a găzduit cea de-a VI-a ediție a Festivalului Național de Literatură Umoristică „SCÂRȚ-UMOR”, eveniment dedicat memoriei lui Constantin Iurașcu-Tataia (1929-2016), personalitate reprezentativă a umorului literar românesc, membru al Academiei Libere Păstorel - Asociația Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” și al Uniunii Epigramiștilor din România. Manifestarea a fost organizată de Asociația Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” - Păstorel Iași, sub coordonarea lui Daniel Bratu, și a reunit autori, epigramiști, caricaturiști și iubitori ai literaturii umoristice din întreaga țară, precum și invitați din Republica Moldova.

Festivalul a confirmat, încă o dată, că literatura umoristică românească dispune de o comunitate activă, capabilă să transforme întâlnirile culturale în veritabile spații de dialog, creație și reflecție. Participanții au venit din numeroase județe ale țării, unii dintre ei reprezentând cenacluri, reviste și asociații literare consacrate. Între aceștia s-au aflat și autori care coordonează publicații de profil, precum Mihai Lungescu și Grigore Cotul, fapt care a conferit reuniunii o dimensiune națională autentică.

Programul festivalului s-a desfășurat în trei locații distincte: Motel Bucium, situat într-un cadru natural la marginea orașului, Palatul Braunstein din centrul Iașului și reședința familiei Spînu din localitatea Chicerea. Această distribuție a activităților a permis alternarea momentelor oficiale cu sesiuni de socializare și creație spontană, caracteristice mediului umoriștilor.

Debutul manifestării a avut loc vineri, 5 iunie, la Motel Bucium, unde invitații au fost cazați și primiți oficial. Seara a continuat cu o cină festivă și cu primul concurs ad-hoc de epigramă, având tema „Bucium”. Competiția a demonstrat încă o dată rapiditatea de reacție și ingeniozitatea participanților, trăsături definitorii ale genului epigramatic. Juriul a acordat premiile lui Ștefan Ciocianu (Cluj-Napoca), David Valentin (Orăștie), Mihai Lungescu (Târgu Jiu) și Dan Norea (Constanța), existând situații în care valoarea textelor a impus acordarea unor distincții suplimentare față de schema obișnuită de premiere.

În spațiile motelului au fost expuse lucrări de artă și fotografie. Un interes deosebit l-au suscitat tablourile artistei plastice Emilia Eleni, fostă angajată a unității, precum și expozițiile de fotografie și grafică semnate de Laura Lungescu și Marian Avramescu, lucrări care au însoțit festivalul și în ziua următoare.

Sâmbătă dimineața, participanții au avut ocazia să admire panorama Iașului din zona Releu, beneficiind de explicațiile oferite de Felicia Popescu. A urmat deplasarea către

Palatul Braunstein, unde s-a desfășurat punctul central al manifestării: ședința festivă și gala laureaților.

Deschiderea oficială a fost marcată de mesajul transmis participanților de primarul municipiului Iași, Mihai Chirica, după care Daniel Bratu și Vasile Vajoga au evocat personalitatea lui Constantin Iurașcu-Tataia, cel în memoria căruia este organizat festivalul. Evocarea a depășit registrul strict comemorativ, conturând profilul unui autor care a contribuit semnificativ la consolidarea literaturii umoristice românești contemporane.

Momentul central al reuniunii l-a constituit festivitatea de premiere a concursului național de poezie umoristică și epigramă. Laureații ediției au confirmat vitalitatea genului și diversitatea registrelor de expresie cultivate astăzi în literatura umoristică românească. Printre premianți s-a numărat și o reprezentantă a județului Hunedoara, Camelia Ardelean (subsemnata), distinsă cu Premiul al III-lea la secțiunea „Poezie umoristică”, singura femeie clasată pe podiumul acestei ediții.

Programul desfășurat la Palatul Braunstein a inclus și lansarea a două volume semnificative pentru mediul literaturii umoristice. Vasile Vajoga și-a prezentat cartea „Simeze. Tablouri din cuvinte”, un volum care evidențiază o latură mai puțin cunoscută a autorului, aceea de poet. Lucrarea reunește poezie în vers clasic și vers liber, conturând un demers liric reflexiv, atent construit și bogat în imagini vizuale. Comentariile critice asupra volumului au subliniat faptul că notorietatea epigramistului Vasile Vajoga a influențat adesea receptarea poetului, deși valoarea creației lirice rămâne incontestabilă.

Cel de-al doilea volum lansat, „Șapca lui Bâlici (hronici cu epigramaști)”, semnat de Daniel Bratu, reunește cronici dedicate festivalurilor de literatură umoristică din ultimii ani. Prefătată de Gheorghe Bâlici și ilustrată cu fotografii de la evenimente, precum și cu desene realizate de Costel Pătrășcan, cartea propune o perspectivă diferită asupra fenomenului festivalier. Autorul își asumă explicit rolul de martor și cronicar al unei zone culturale insuficient documentate, în care experiențele personale, întâlnirile și parcursurile culturale ajung să conteze adesea mai mult decât premiile sau ierarhiile oficiale.

În cadrul aceleiași reuniuni a fost prezentat și numărul 32 (166) al revistei „Scârț”, publicația Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu”, care rămâne una dintre principalele platforme editoriale dedicate literaturii umoristice românești contemporane.

Dimensiunea artistică a festivalului a fost completată de recitalul folk susținut de Cezar Popescu și Daniel Bratu, de momentele de muzică populară oferite de Petronela Pînzariu, precum și de intervențiile literare ale membrilor și simpatizanților Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu”. Un moment de impact a fost spectacolul de caricatură comentată „Să râdem cu ștaif!”, susținut de Costel Pătrășcan, care a transformat observația satirică într-un dialog constant cu publicul.

Pe întreaga durată a manifestării, vizitatorii au putut viziona expoziția de grafică semnată de Marian Avramescu și expoziția fotografică realizată de Laura Lungescu, ambele contribuind la diversificarea registrului artistic al evenimentului.

După încheierea programului oficial, participanții s-au deplasat la Chicerea, pe proprietatea familiei Oleg și Lili Spînu, unde atmosfera formală a fost înlocuită de o întâlnire informală între creatori. Aici s-a desfășurat un nou concurs ad-hoc de epigramă, câștigat de profesorul Janet Nică din Ostroveni, urmat de Nicolae Bunduri și Mihai Lungescu, în timp ce Premiul special „Oleg Spînu” i-a revenit lui Ioan Toderașcu.

Jurizarea concursurilor organizate pe parcursul festivalului a fost asigurată de Vasile Vajoga, Sanda Nicucie și Daniel Bratu.

Seara a continuat cu recitaluri muzicale, dueluri epigramatice, dans și numeroase schimburi de idei între participanți, într-un cadru care a favorizat apropierea între generații și consolidarea relațiilor culturale și profesionale. Încheierea a fost marcată de un spectaculos foc de artificii, primit cu entuziasm de cei prezenți.

Dincolo de premii, lansări editoriale și momente artistice, ediția din 2026 a Festivalului Național de Literatură Umoristică „SCÂRȚ-UMOR” a confirmat că umorul rămâne o formă relevantă de expresie culturală și de reflecție asupra societății contemporane. Într-un context marcat de tensiuni și fragmentare, astfel de manifestări contribuie la menținerea dialogului intelectual, la cultivarea spiritului critic și la consolidarea unei comunități pentru care râsul nu este doar divertisment, ci și o formă de luciditate.

Prin participarea numeroasă, calitatea programului și diversitatea activităților propuse, ediția a VI-a a festivalului și-a consolidat statutul între manifestările culturale de referință dedicate literaturii umoristice din România.

(articol publicat pe platforma de presă on-line a Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România)

Umoriștii Cenaclului gorjean „Hohote”, premiați la Iași

Ediția a VI-a a Festivalului Internațional de Literatură Umoristică „Scârț - Umor” (subintitulat „Șase! Scârț - Umor Șase!”), în memoria Constantin Iurașcu - Tataia, a avut loc la Iași în perioada 5 - 7 iunie 2026. Evenimentul a fost organizat de Asociația Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” al cărei președinte executiv este poetul Daniel BRATU.

În perioada 5-7 iunie 2026, de vineri până duminică, la început de Cireșar, Iașul a devenit capitala literaturii umoristice de limbă română, datorită Festivalului internațional SCÂRȚ - UMOR, ediția a VI-a, 2026 - în memoria Constantin Iurașcu - TATAIA, eveniment care devine, încet-încet, unul din festivalurile de mare tradiție ale umorului scris de pe întregul teritoriu românesc și nu numai.

În urma lansării concursului de literatură umoristică, având generoasa temă „Îndrăgostit la vârsta a treia”, cu două secțiuni: una de „poezie umoristică” (două poezii) și una de „epigramă” (trei epigrame), au fost acceptați în concurs 47 autori la secțiunea „poezie” și 63 autori la secțiunea „epigramă” (cea mai numeroasă participare la festival, de până acum), iar juriul a stabilit laureații, care au fost premiați la Iași și care reprezintă „crema” literaturii umoristice românești.

Evenimentul, moderat de poetul ieșean Daniel Bratu, a început sâmbătă, 6 iunie 2026, la Palatul BRAUNSTEIN, Sala CUPOLA, începând cu ora 11:00, cu o ședință festivă a Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” - Păstorel, unde publicul prezent a avut parte de o zi memorabilă, plină de zâmbete și creativitate. Acesta a cuprins, pe lângă Festivitatea de premiere și recitalul literar aferent, al laureaților Festivalului, un omagiu adus ca un tribut personajului „Tataia” - Constantin Iurașcu, parcurgerea, într-un ritm alert, a unor evenimente culturale de nivel înalt, cum ar fi (mini)lansarea volumelor „Simeze” (autor Vasile Vajoga) și „Șapca lui Bălici” (autor Daniel Bratu), spectacolul de caricatură comentată al lui Costel Pătrășcanu, recitalul de muzică folk al lui Cezar Popescu, expoziția de grafică a lui Marian Avramescu și de fotografie a Laurei Lungescu, recitalul literar-muzical oferit de membrii Asociației Umoriștilor Al. O. Teodoreanu și simpatizanți.

La această ediție, au fost premiați, la Secțiunea Poezie, și doi epigamiști ai Cenaclului „Hohote” din Târgu Jiu: Mihai Lungescu, a fost distins cu Premiul al II-lea, cu tema „Dragoste la vârsta a treia”, iar Janet Nică a obținut Premiul special „Constantin Iurașcu - Tataia”. [...]

În încheiere, redau și mesajul domnului Mihai Lungescu, la finalul festivalului:

„Apreciez eforturile organizatorilor în asigurarea fondurilor pentru desfășurarea festivalului și grija pentru buna calitate a tuturor activităților din program și prezența la eveniment a primarului orașului, dl. Mihai Chirica. Umorul de calitate și molipsitoarea voce bună au însoțit invitații la familia Oleg Spănu (președintele cenaclului literar Iași scrie) și Lili Spănu, gazde admirabile și interlocutori agreabili. Ospitalitatea nu a cunoscut limite și a fost bine garnisită cu muzică, dans și hohote de râs. O manifestare a cărei reușită a fost garantată cu sufletul organizatorilor, dăruit din belșug. Felicitări neobosiților Daniel Bratu (Președinte executiv al Asociației Al. O. Teodoreanu-Păstorel, Iași), Sanda Nicucie, Vasile Vajoga, Daria Dumescu, Oleg Spănu, Lili Spănu, sponsorilor și tuturor celor implicați în eveniment.”

(articol publicat în „Universul Olteniei” și „Gorjeanul”)

MIHAELA BORZEA

„În orice om, o lume își face încercarea”
- Mihai Eminescu

CĂLUGĂRI ALBI

Mi-e frig în plină vară, sunt bolnavă
De plopii aștia triști ce-și strigă-n ram
Iubirea ruginită-ntr-o potcoavă
Și dragostea de glie și de neam.

Carpații scriu cu brazi făcuți tăciune
Povestea iernii fără zurgălăi
Și-mi tac în piept, în loc de rugăciune,
Doi căpriori sihaștri, ochii tăi.

Călugări albi bat toaca-n mănăstire,
De-un secol și ceva, de când te-ai dus
Să semeni printre stele nemurire
Și-n ploi să curgi ciudat, de jos în sus.

Azi strâng lumina-n colțuri de năframă
Și-atât de dor îmi e de-al tău cuvânt,
Mi-e dor să strig „O, mamă, dulce mamă”
Și-n păr să-mi țipe floarea, teiul sfânt.

N-ajunge pân' la tine plânsul meu,
Căci strălucești în altă galaxie,
Acolo unde doarme Dumnezeu
Și visul Lui miroase-a poezie.

ADRIAN BEZNA

POEZIE SCRISĂ CÂND A ÎNCEPUT RĂZBOIUL

Copilul ținea de pușcă
Soldatul de plumb
Și îi picta pe vipușcă
Porumbei și porumb
Și o casă.

Soldatul ținea pușca
Pe masă
Și nimeni nu mai mânca
Și nimeni nu mai dormea
Nici un zbor
Nici o pâine
Doar epoleți
Cu inima grea
Pentru mâine.

Copilul ținea de plumb
Pe soldatul cu pușcă
Și se ruga lângă vipușcă
Pentru Porumbei
Pentru porumb
Pentru o casă
Soldatul nu auzea copilul
Plângând
Generalul i-a spus
Că soldații de plumb
Sunt numai în gând
Numai în gând

Copilul a topit niște plumb
Și a râs
A luat porumbei
Și un pumn de porumb
Și a plecat să facă o casă
Depart de ei.

ANI LAIU

SUB UMBRA TEIULUI CHEFLIU

Sub umbra teiului chefliu,
Te-aștept, frumoasă domnișoară,
Să-ți ning, visând în prag de seară,
Fiori pe chipul tău rozii,

De miere, buzelor să-ți fiu
O șoaptă dulce, acrișoară,
Sub umbra teiului chefliu,
Să vii, frumoasă domnișoară;

Mi-ești golul plin, poemul viu,
Văpaie-n piept sub bolta clară,
Te-aștept cu dorul și-o chitară,
Și-n coapsa visului te scriu,

Sub umbra teiului chefliu.

DESCHIDE, IUBITO...

Hai, vino, iubito, dărmă zăbrele,
În visele tale să mă strecur,
Și-apoi să zburăm pe dincolo de stele,
Depart de iarnă, furtună și nor;

Le lasă în urmă, tu,-n brațele mele,
Surâde-mi în noapte, răvășitor!
Hai, vino, iubito, dărmă zăbrele
În visele tale să mă strecur;

Să-ți ardă lumina în pleoapele grele,
În pieptul de roze, divinul fior,
Sub cerul de vară prin mii de dantele,
În visele tale să mă strecur;

Hai, vino, iubito, dărmă zăbrele!

VASILE VAJOGA

DESCULȚ CALC, PARCĂ...

Sub pleoape simt și arșițe, și friguri,
Întocmai ca în vremile de-atunci,
Când îmi purtam privirea peste diguri,
Zărind arcașii veacului prin lunci.

Desculț calc, parcă, limbi fierbinți de prunduri,
Arar străpunse de măceși vicleni,
Și-arini cu brațe-ntinse spre străfunduri
Își oglindesc trufia printre cleni.

De peste dealuri, se frământă-agale,
Nori albi ca lâna oilor din crâng,
Iar sub povara lor, căzută-n cale,
Spre-amurguri, plopii, vârfurile-și frâng.

Pescarul cel bătrân, cu varga-n iarbă,
La revărsatul florilor de tei,
Bolborosește basme vechi în barbă,
Cu Știma Apei și-un tărâm cu zmei...

Sub pleoape simt și arșițe, și friguri,
Întocmai ca-ntr-un de demult atunci,
Când îmi purtam privirea peste diguri,
Zărind arcașii veacului prin lunci!

DARIA DUMESCU

SALCÂMII ÎNFLORESC A DOUA OARĂ

În timp ce-n zări adânci se pierd cocorii,
Salcâmmii înfloresc a doua oară
Și-n limpezimi de ciuturi se strecoară
Făclii de-opal în jocuri tranzitorii.

Mă pierd mereu cu firea mea hoinară
Și-n micul univers mă trec fiorii,
Că-n timp ce-n zări adânci se pierd cocorii,
Salcâmmii înfloresc a doua oară.

Prin sânge-mi urcă râuri de cuvinte,
Cum urcă seva-n frunze, bunăoară,
Și în potop de gânduri iluzorii

Te-aș întreba, prea bunul meu Părinte:
Eu n-aș putea-nflori a doua oară?
Că uneori mă cată peștorii,

În timp ce-n zări adânci se pierd cocorii.

RONDELUL POETULUI ANONIM

În burgul trist, de-atâta istovire,
Îl văd trecând pe-o stradă oarecare,
- Captiv în stropi din cap până-n picioare -
Cum își scufundă pașii-n cumpănire.

În cenușiul greu, sub felinare,
Lăsând contur de urme-n nemurire,
În burgul trist, de-atâta istovire,
Îl văd trecând, pe-o stradă oarecare.

Se pierd în el cuvinte-n plăsmuire
Și gânduri n-au puțință de răbdare,
Înfipste stau în bronz de ace-n care
Un ceas rânjește ca și scos din fire,

În burgul trist, de-atâta istovire.

DANIEL BRATU

CÂT DE FRUMOASĂ VARA...

cât de frumoasă măturai toate frunzele
și cum lepădai vara de ele
ca de însângerate piei
cum curățai tu putred de frumoasă
arterele bătrâne
de mucegaiul
din camera tăiată de alei

pe nimeni n-am văzut
să șteargă pereții
de ploaie
atât de frumoasă ca tine îmbrăcată în gene
cât de sublimă lacrimai de fericire-n șuvoaie
pe bulevardele noastre
diluviene

crengi multe
uscate superb aruncate de tine în foc
cât de adânc
de târziu îmi intraseră-n sânge
cum se făcea că nu prevăzusem
deloc
cât de mult
de atâta frumusețe vom plânge

cât de frumos m-aruncai
cu gunoiul mâlos mai târziu la container
parfumul tău fin ascundea
orice urmă de urmă de urmă de
oare
a trecut vara asta sau nu
mai spuneai pe când
atât de frumos
Doamne
atât de frumos
se învârtea aerul din jurul nostru

cu tot cu cenușa
cu tot cu cenușa bluzei tale
avertizoare

COSTIN ENACHE - realizator VATRA LUMINOASĂ, Radio România Actualități

GREIERELE ȘI FURNICA

Reporterul - Vă știți demult?

Greierele - Între noi sau... cu ceva?

Furnica - Afecțiuni, astea...?

Reporterul - Unul cu altul...

Greierele - Ooo...

Furnica - Aaa...

Reporterul - Pe rând, vă rog...

Furnica - Păi ne știm...

Greierele - Ca dinainte de La Font...

Furnica - ...Topârceanu!

Reporterul - Deci de când?

Furnica - Deci da...

Greierele - ... Demult!

Furnica - Da' să nu ne luați cu „ce-a fost mai întâi, greierele sau furnica”, că încă se dezbate!

Reporterul - Nici nu-mi trecea prin cap...

Greierele - Foarte rău! Înseamnă că nu vă pasionează subiectul...

Reporterul - Cătuși de puțin...

Furnica - Foarte rău totuși, deși... mai bine!

Greierele - Cât despre fabulele noastre toate, mai întâi e vara și pe urmă iarna, să știți!

Furnica - Da, așa vine mereu! Deși se poate și invers...

Reporterul - Se poate. Eu v-aș întreba ce credeți că v-a făcut celebri? Relația dumneavoastră nefuncțională, iresponsabilitatea unuia sau zgârcenia altuia?

Furnica - Cum... nefuncțională?

Greierele - Și la ce sau cine vă referiți cu iresponsabilitatea?

Reporterul - La dumneavoastră, desigur.

Furnica - Atunci eu sunt cu zgârcenia?!

Reporterul - Indubitabil...

Greierele - Aaa, păi dacă-i pe așa...

Furnica - ...Să ne întrebați ca să ne persiflați...

Greierele - ...Îmi pare rău!

Furnica - Și mie...

Reporterul - Doamne ferește! M-ați înțeles greșit, poate? Eu mă refer strict la poveste! Altfel, știută de toată lumea! Nu-i niciun secret...

Greierele - Ce poveste?

Furnica - Da, ce poveste?!

Reporterul - Păi pe scurt... aia cu cântat vara toată, bătut la ușă, aoleo dă-mi ceva că mor de foame, vezi să nu... și gata: ortu' popii!

Greierele - Nu-nțeleg...

Furnica - Nici eu...

Reporterul - Povestea... voastră! Dumnea... voastră!

Greierele - Aaa, păi nu! Nu-i așa!

Furnica - Nu e...

Reporterul - Dar cum e?

Greierele - La origini... povestea e de fapt așa, v-o spun eu! Deci: stră-stră... greierele meu, cum ar veni, a rămas într-adevăr fără de niciunele, că pe lângă cheltuielile zilnice (habar n-aveți dumneavoastră cât mănâncă... și cât consumă în general un greiere... average, iar stră-stră... greierul meu era... cât un chițcan!) și-a acontat un pachet de servicii de sănătate, da' nu mai știu de care: pache...bot sau pa...chiderm?! Nu mai știu... dacă avea probleme cu fâlcile sau ceva... de piele! De carcasă! Și l-a costat... ce mai, viața! Și mai era și om bun! Ca greiere, zic. Că a dat și cămașa de pe el, vorb-aia, de-a murit până la urmă înghețat! Dumneaei, cu tot neamul dumneaei, n-a avut nicio legătură...

Furnica - ...N-am avut nicio legătură! Și nici stră-stră...nică n-am avut! Eu sunt copil... din ouă! Cu tot neamul meu! Și nici n-o să fiu vreodată stră-stră...nică! M-am născut asexuată...

Greierele - Și acuma zici?

Furnica - Da' ce treabă ai cu mine?

Greierele - Nimic, ziceam și eu...

Reporterul - Deci nu prea vă știți...

Greierele - Se pare că nu...

Furnica - Neamul meu, când cântă neamul lor (că cri..., că gri, c-o fi..., c-o păți, treaba lor ce cântă, că n-am nicio... cădere!), ...neamul meu muncește! Așa să știți! Și așa să spuneți! Ce-i aia... că zgârcenie, auzi?! Să vă fie rușine că vorbiți așa de noi! La toți! Lafonteni, topîrceni, repor...tați de-ăștia așa ca dumneavoastră, la toți! Ai, ai, ai, ...nicile de noi!

Greierele (măimutărind-o) - Nicile de noi...

Furnica (dându-se de trei ori peste cap și făcându-se viespe) - Na! Ca să rămâi cu buza umflată fără să te-nțep! Așa talie... nu mai pupi! Chit că eu aveam oricum ciclul mai scurt! De viață...

Greierele - Îmi retrag cuvintele...

Reporterul - Și eu...

Furnica - Care din ele?

Reporterul - Iresponsabilitate, zgârcenie...

Furnica - Prea târziu!

Greierele - 'Ai, că pe-aia cu relația nefuncțională ați nimerit-o...

Furnica (prefăcându-se în cenușă în vânt) - Mult prea târziu...

Cri-cri-cri,
Toamnă gri,
Tare-s mic și necăjit!

c. pătrășcanu

EPIGRAME CA-N RECLAME

EROISM COTIDIAN

Eroii sunt, așa precum se știe,
Aceia care cad la datorie;
Și eu mă simt băgat în astă oală,
Căzut la... datoria conjugală!

Florin Rotaru

ÎNCEPE ȘCOALA

Duse-s vremile de gală,
Nu mai e nimic ce-a fost,
Azi, copiii merg la școală,
Dar, cu școala... merg cam prost!

Janet Nică

MANIERE

Soțul unei individe
E de-o politețe rară,
Totdeauna îi deschide
Ușa... când o dă afară.

Stelică Romaniuc

FĂRĂ SCĂPARE

Adrenalină și senzații
Ne dau bancherii zi de zi,
Că mai scăpăm de inundații...
Dar ne-`necăm în datorii!

George Eftimie

MODELUL CHINEZESC

Multă vreme n-au crezut
C-o să scape de lăcuste,
Până când au început
... să le guste.

Grigore Cotul

HOT NEWS

Din Ucraina vin veștile în trombă,
Rezistă greu, n-au armament și bunuri;
Mass-media ne dă o „știre bombă”:
Guvernu-i pregătit ca... să dea tunuri!

Liviu Kaiter

SEJUR LA MARE

Hotelu,-n general, n-a fost urât:
Terasă, bar și curte cu grădină,
Dar n-am plătit atâția bani încât
Să fi avut și apă în piscină.

Laurențiu Ghiță

ANTITERORISM

Găsindu-mi cartea-n valijoară
Un vameș, de la Tel Aviv,
M-a expulzat urgent în țară
Că am umorul exploziv!

Valentin David

AMICII MEI ȘI ORDONANȚA 13

S-au dus în stradă, mulți, buluc,
La ordonanța cu bucluc,
Dar noi, lucizi, vreo cinșpe-șaispe,
Am spus: pe noi ne doare-n paișpe!

Petru Ioan Gârda

PE VREMEA DACILOR

Cu cruzime, viile
Burebista a aprins.
N-a stârpit bețiile,
Că de pruni nu s-a atins!

Ion Micuț

O SOȚIE GRIJULIE

Cum toată viața-ai fost cam trist
Și te-ai jertfit ca un martir,
Am s-aranjez în cimitir,
Să ai vecin un manelist!

Mihai Vasile

FAC LOC

Unora le par de rasă
(Cu obrazul nu mă joc).
Dacă pregătesc o masă
Și măgarii prind un loc...

Constantin Mândruță

LA SPITAL

De-un doctor mă agăț,
Pansat pe cap cu gluga,
Că soacră mea, c-un băț,
A pus un punct pe Iuga.

Axente Iuga

ACOLO UNDE-MI PLACE

La hanul cel de sub castani
Petrec cu pulpă la frigare
Și-un vin de douăzeci de ani;
Hangița, tot atâția are.

Vasile Panfile

BAȘTAN ȘI FEERIA ZBORULUI

Dânsul, general maior,
Mult îndrăgostit de zbor,
Desena pe cer volute
Legănat... de parașute!

Victor Bivolu

UNUI INFATUAT

De-i uscat și e trecut,
Ăsta nu-i necazul,
Da-i fudul neîntrecut,
Că stârnește hazul!

Elena Neacșu

FEMEIA - DEFINIȚIE

Cetate foarte bine apărată,
Atent de Dumnezeu fortificată,
Cu turnulețe, porți și metereze
Ce-abia așteaptă să capituleze.

Florin Rotaru

UNOR TELEVIZIUNI

De la TV învăț de toate,
Îmbin plăcutul cu utilul,
Și-n spațiul de publicitate,
Am timp destul să-mi plimb copilul.

Stelică Romaniuc

REVEDERE

Chiar azi, cu drag, i-am amintit
De clipele feerice,
Când, prea sfioși, ne-am întâlnit
La secția „Venerice”.

Grigore Cotul

DUMNEZEU NU-ȚI BAGĂ-N TRAISTĂ!

Dumnezeu, în bunătatea Sa,
Ca un bun afacerist gândește:
Face doar oferte FCA...
Restul, pân-acasă, te privește!

Laurențiu Ghiță

MODEL

Constată cei ce o compară
Că țara de la nord de Istru
E cea mai democratică țară:
Tot prostu' poate fi ministru!

Petru Ioan Gârda

DE RÂSUL LUMII

O bancă seamănă derută,
Te păcălește-n mod ocult:
Susține că te împrumută
Și-ți ia de două ori mai mult!

Valentin David

EXEMPLIFICARE

Iubita mea, să mă-nțelegi
Că nu-mi doresc mereu dispute,
Te duc la Babele-n Bucegi,
Să vezi grandoarea unor mute.

Stelică Romaniuc

ONOARE ȘI DEMNITATE

Îmi cere soțul meu iubit
Să-l spun pe cel ce m-a răpit,
Dar eu nu sunt așa tâmpită -
Când mă mai văd așa... răpită!

Ion Micuț

FĂRĂ SCĂPARE

Trăim, se pare, o năpastă:
Minor, te-njură toți de mamă,
Epigramist, de epigramă
Și, restul vieții, de nevastă.

Janet Nică

GHINION

Adriana Bahmuțeanu,
Ghinion avu cât anu`;
De trei ori căsătorită,
Tot de-atâtea Prigonită!

Mihai Vasile

BUNĂ ÎNȚELEGERE

S-a măritat o tipă mai șireată
C-un avocat celebru-n tribunal,
Deși-i mai pune coarne câteodată
Nu-l face bou... că-i bun de papagal!

George Eftimie

ZILE CANICULARE

E-atât de cald de parcă și cuptorul
Se răzvrătește ca atins de boală;
Chiar ieri, când m-am întors, instalatorul
Lucra la mine-acasă-n pielea goală...

Florin Rotaru

MAMĂ EROINĂ

Se spune despre-a mea vecină,
C-ar fi o mamă eroină,
Având copii ca niște flori,
În multitudini de culori!

Liviu Kaiter

FATALITATE

Când vor crește, or să fie
Brazii noștri, din păcate,
Unul - coală de hârtie,
Ceilalți - în străinătate.

Stelică Romaniuc

LA CUNUNIA UNUI PRIETEN

Deși nu-mi stă deloc în fire
Să stric relația cuiva,
I-am spus: „Eu am o presimțire,
Că ți-o cunosc de undeva!”

Grigore Cotul

PE FRONTAL INVIZIBIL

A fost mereu considerat,
Ca om cu o ținută-aleasă
Și un erou, ce-a rezistat
Cu soacra și nevasta-n casă!

Liviu Kaiter

EXPLICAȚIE

Schimbări de sex se fac, mai nou,
Când cineva pe-afară pleacă
Și spunem că se duce bou
Și înapoi se-ntoarce vacă.

Laurențiu Ghiță

MIORITICĂ

Și-n oraș, perfid vulcan,
Lupii te jupoaie,
Chiar de nu ești un cioban,
Riști s-o faci de oaie!

Valentin David

NOUL GUVERN, LA ÎNVESTIRE

Din câte informații am,
Acest guvern de conjunctură
Avea o schiță de program...
În fine... o caricatură.

Petru Ioan Gârda

INDECENȚĂ

Să vă spun o întâmplare
Ce n-o auziți prea des;
S-au pupat într-o parcare
Un Trabant c-un Mercedes!

Mihai Vasile

MĂRTURISIRE

Am fost un țănc normal, drăguț, fragil,
Dar, pe la șapte ani, cu cașuri, deci,
Am înțeles că nu mai sunt copil,
Văzând că tata închidea la beci.

Janet Nică

ZVONURI

Nevasta lui cea devotată
E o cetate ferecată
În care totuși, de vreun an,
Mai intră câte-un cal troian.

Florin Rotaru

ARGHEZIANĂ

Când a venit nevasta-n zori
Din Vest, cu sute de parai,
Bărbatu-o aștepta cu flori
... „de mucegai”!

George Eftimie

CONSTATARE

Ne pleacă medicii cu har
Afară să-și câștige cenții,
Că tot sistemul sanitar
E mai bolnav ca pacienții.

Stelică Romaniuc

DESTĂINUIRE LA PSIHOLOG

Cum nu mai cred în mine
Mai mulți amici de-ai mei,
Eu cred că se cuvine
Să îi numesc... atei.

Grigore Cotul

EPIGRAMISTUL BETEAG

Eu celebru-am vrut să fiu!
- Dar c-o inimă beteagă -
Recunosc că simt și scriu,
Aritmii de-o viață-întreagă!

Mihai Vasile

FENOMEN

Când beau la chef cu camarazii,
Ne admirăm spre dimineață
Că suntem drepti și verzi, ca brazilii,
Și doar câțiva mai verzi la față.

Laurențiu Ghiță

GLOBALIZARE

Cum toate-n viață au un cost,
M-am hotărât să nu mai critic
Și mă transform de mâine-n prost,
Să fiu și eu... „corect politic”.

Stelică Romaniuc

EMINESCIANĂ

Când pe hol, la facultate,
Fetele de nota zece
Trec în haine deochete...
„Tu rămâi la toate rece!”

Stelică Romaniuc

CANICULĂ

E atât de cald și pare
Situația cam sumbră:
Gradele ce-au fost la soare
S-au înghesuit la umbră!

Grigore Cotul

CĂSNICIE FERICITĂ

Nu e loc de supărări
Dragostea-i nătângă,
El mergea pe trei cărări,
Ea călca... pe lângă!

George Eftimie

ECOLOGICĂ

Pe lângă jneapănul montan,
Să protejăm în areal
(Insistă un amic clujean!)
Și prunul sacru de Ardeal!

Laurențiu Ghiță

GROSIMEA CONTEAZĂ

Aurul, spectaculos,
Declanșează hazul,
Când la gât e lanțul gros,
Cum e și obrazul!

Valentin David

BAFTĂ

Om deprins c-un trai banal
Cu femei, cu vin, parai,
A ajuns în Iad, normal
Și se simte-aici... ca-n Rai.

George Eftimie

ETERNII ȘI CĂLDURA CEA MARE

Festivalul Național „Eterna Epigramă”, ediția a XXXVII-a, 26-28 iunie 2026

(mini-hronică de Daniel Bratu)

Lăsat-am vreme să se-aștearnă pe-ntâmplările Clujului cel Etern, venite la un loc cu marea căldură cea mare. Cum în cartea-mi de cronici, Festivalul clujean se-arată-n splendoare întreagă în mod repetat, n-am mai voit a cronicări încă o dată, lăsând loc mai tânărului spirit ce este Dan Norea și celorlalți, atent nominalizați de dumnealui, să se pronunțe plenar în letopisețele lor. Așa că n-am să depășesc un extras de impresii, nici vorbă de detalii, care-s în grija altor condeie, de-acum.

Cu Toyota plinuță, în dorul acului de păr al Dăriei Dumescu, dirigintă de șantier pe meleaguri natale, ajunserăm pe loc de parcare cu $8 \times 2 =$ șaispe-ncercări de manevră, sub ochiul atent al prof-ului Gore, la Hotelul Delaf, cu camerele sale largi și etern primitoare. La cina de vineri, după pupat toată lumea, cu excepții, s-a fost început programul de festin și Festival, cu lansarea, de către autor, Mircea Roșu - MIRO și de Gavril Moisa - GAMO, a Satiriconilor în epigrame și portrete de piele, întoarsă ori nu. Cum majoritatea celor portretizați în carte nu se mai aflau printre noi, am dat citire unui catren ad-hoc, aplaudat de toți și înțeles, cred, numai de Petru Gârda, după spusele dumnealui:

DESPRE „SATIRICONII” PORTRETIZAȚI

DE MIRCEA ROȘU - MIRO

E ușor a spune glume -

Despre unii, chiar perdafuri -

Unora din altă lume

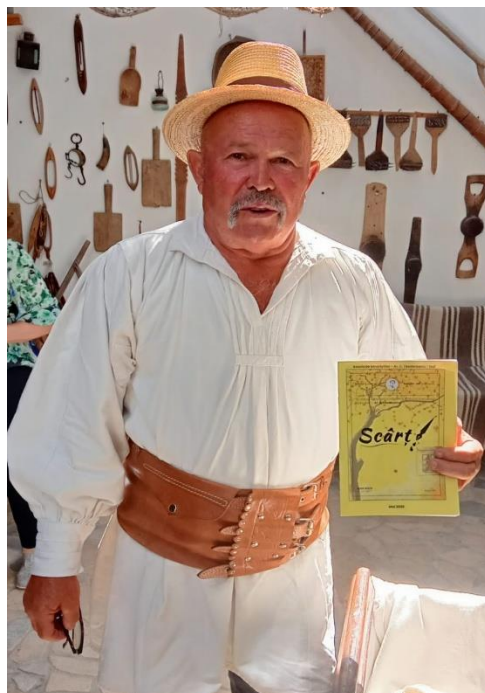
Ori experți în epitafuli.

Mai departe, seara s-a-nscris pe făgașul firesc, al eternelor file cu fir de poveste. Întâmpinați cu-așa multă căldură cum nicăieri n-am mai fost, cum bine zicea mândrul președinte Gârda din Cluj, am fost trimiși cu aceeași căldură spre somn, la braț cu tema concursului ad-hoc, oarecum, pentru seara a doua, la cina festivă. Cuvintele „poartă” și „tur”, de fixat în fiecare din cele două catrene, s-au amestecat cu meciurile campionatului mondial de fotbal și cu vise târzii.

Dimineața devreme, după micul dejun grandios și tradiționala poză de pe scările hotelului, în care, învățând din anii trecuți, m-am poziționat la baza treptelor de valori, am beneficiat de binefacerile aerului condiționat din autocarul care ne-a dus într-un spațiu mirific, familial, familiar și păstrător de tradiție, la Poarta de su` Feleac, unde străjer de seamă este Gheorghe Căpușan, beneficiar de soacră de poveste, cu care nu s-a certat niciodată. Nici n-avea cum, dumneaei, doamna Maria (cum o chema și pe bunica mea) la cei 93 de ani, părând trimisă din lumea poveștilor, ca o excepție ce confirmă regula atât de adorată de epigamiști. De neimaginat - la 93 de ani, încă disponibilă la activitățile gospodăriei, cu un mers tineresc. Ce-i drept, lângă ea, la cei 87 de ani, Regina epigramei românești, Elis Râpeanu, avea un aer de puștoaică rebelă. În consecință, am propus asistenței un catren ad-hoc, pentru care am primit felicitări din partea amfitrionului și câteva aplauze de complezență dar meritate din partea colegilor umoriști:

POARTA DE SU` FELEAC

Poarta-ncepe-acum să-mi pară
Cum că-i poarta cea stelară,
C-am găsit aici, în fine,
Soacra-soacrelor de bine.

Aici, la Casa Cănepii, Gheorghe Căpușan a povestit frumos și ne-a dus cu gândul departe, în timp, înainte și-napoi, printre case noi și vechi, solar și pomi bătrâni, laolaltă cu arbuști de-o șchioapă, cănepă, pod cu lăzi de zestre, poze și masa-ntinsă, cu de toate, în ciuda tuturor regimurilor și s-a pozat, generos, cu excelentele reviste de umor Epigrama și Scârț. Turul și returul Clujului, apoi, au fost prilej de rememorat, de admirat îmbulzeala clujenilor din piețele mari, strânși în jurul fântânilor arteziene, așa cum și noi în jurul celor spuse de Gheorghe Căpușan cu înțelepciune și har, mai înainte, de sorbit aerul bine recondiționat din autocar și de bucurat apoi de prânzul bogat și de camera mare de-odihnă. Aici, înainte de Festivitatea de premiere, am trântit pe hârtie, să scap de-o grijă, cele două catrene „ad-hoc” din concursul cinei festive:

DUPĂ TURUL ORAȘULUI ETERNEI EPIGRAME

Nu e,-n genere, vreo dramă,
Ci-adevăru-i foarte pur -
Poarta nouă,-n epigramă,
Pentru mulți e-n orice tur...

LA MODĂ, AZI

Erau de mult, vă jur,
Și el, și-a lui consoartă,
Destul de rupți în tur.
Că azi așa se poartă...

Ca o paranteză, e inutil să mai scriu că n-am avut șanse, ambele mele producțiuni fiind eliminate din concurs pentru accentul pus samavolnic pe prima silabă a cuvântului „orice” din primul catren.

Ne-am regăsit cu „tăți” ceilalți umoriști și admiratori, după trecerea prin valul de căldură, la Biblioteca Județeană „Octavian Goga”, la Spectacolul de gală „Să râdem cu... Satiriconul”. Am cântat (în special eu și confratele clujean Dan Băgărean), am recitat, și eu și Sanda și toți ceilalți, am râs din plin, la fel, ne-am bucurat (etern) de premiile primite și ne-am întristat (trecător) de cele scăpate printre degete, l-am ascultat la litera programului pe Maestrul de ceremonii Gavril Moisa, am admirat cuplul de scenă și nu numai Violeta și Ștefan Ciocianu, generozitatea Gădălină, ne-am reîntâlnit cu prieteni mai vechi din on-line, Adriana și Mircea Moldovan (uite că nasc și în alte părți Moldovani), ne-am minunat de abilitatea (și) de magia lui Vasile Vajoga, de memoria și chiar de lirismul Doamnei Elis, de toți și de toate cele întâmplate acolo.

La cina festivă, în ciuda Campionatului Mondial de Fotbal, s-a trăit relaxat și s-au petrecut artistice fapte, Grigore Cotul reușind să-i provoace pe cei prezenți la expuneri de seamă, fără teamă și prihană. Masa bogată, combustibilul lichid divers și din plin, personalul harnic și arătos, toate au contribuit la reușita fără concurență a serii. Totul a fost remarcabil. În plus, aș remarca doar:

- CUC-ii și-au luat revanșa din plin, veseli zburând deasupra noastră - după premiile mari de la epigramă și carte, și-au „procurat”, prin Ionuț Daniel Țucă, și premiul I la concursul ad-hoc;
- balada lui Mihai Lungescu (absent motivat de data aceasta), cea cu „Bratu și chitara”, pare că a devenit șlagăr și mesaj de promovare a muzichiei subsemnatului;
- Nelu Moldovan e un prieten inimos, care suportă canicula mai greu decât mine.

Noaptea târziu, o altă bucurie - Anglia a câștigat cu 2-0 cu Panama și s-a calificat de pe primul loc în grupa L.

A doua zi, căldura s-a mai milostivit de noi în colțul de rai al familiei Păcurar, Silvia și Radu, din Pata. Poiana lui Radu a devenit deja mai faimoasă decât cea a lui Iocan din Siliștea-Gumești, fiind inclusă în programul Festivalului clujean. Pentru bunăstarea celor prezenți acolo duminică și a celor care vor mai fi, sperăm în eternizarea acestei benefice idei. Mulțumim, Radu, mulțumim, Silvia, mulțumim tuturor celor „vinovați” de tot binele întâmplat în toată perioada Festivalului.

De ajuns la Iași, apoi, ajunserăm exact după spusele dibaciului „waze”, după o urmărire ca-n filme a unei frumoase și extravagante participante la trafic din județul Mureș, căreia îi căzuse cu tronc Mihai Haivas, după Podu Iloaiei. Ca o (altă) paranteză, ar trebui remarcată generozitatea Ducei de Amfibrah, care a contribuit din plin financiar la tipărirea numărului din iunie al prestigioasei reviste de „familie” umoristică SCÂRȚ.

Deși am căutat îndelung în portbagajul Toyotei, la Holboca, după ducerea bagajelor, n-am găsit vestita pălărie a lui Ioan Toderășcu, din păcate. Îl văzusem coborând fără ea... Mi-am amintit apoi, într-un târziu, după căutări disperate, că nici nu și-o luase la Cluj, neputându-i-se garanta securitatea acesteia de către organizatori.

foto: Ioan Toderășcu, Grigore Cotul, Daniel Bratu

ÎN VERS DE-A RÂSU-PLÂNSU'

NICĂ JANET

RONDELUL POEZIEI NEBUNE

Doar dacă e, de fel, nebună,
O poezie-i poezie,
Ea neștiind de colivie,
Ci doar de fulger și furtună.

Cât îngerii îi cântă-n strună,
Ea este puf de pădădie...
Doar dacă e, de fel, nebună,
O poezie-i poezie.

Destui vor spune că e lună
În noaptea-ntinsă pe câmpie...
Dar, după sfânta-i datorie,
O poezie este bună,

Doar dacă e, de fel, nebună.

ALEXANDRU HANGANU

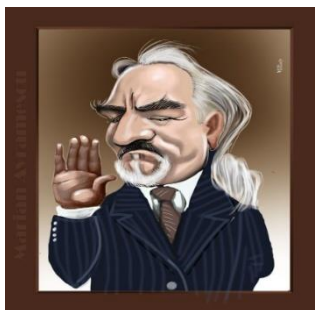
EXPOZIȚIE STRADALĂ

Vezi ades la câte-o fată
Cu normale interese,
Cum de griji e măcinată
... Fusta-i scurtă între fese.

Ăsta-i semn că roata morii
Se învârte și răjnește
Unde cufărul comorii
Ei e compensat regește

De-amatori de onduleuri
Și de dat în barci cu ea,
Fără dacă și dece-uri,
Ci doar cât domnița vrea

Să ofere din dotare
Și-n ce fel, dacă te ține
Punga, că 'mneaei nu are
Timp să piardă-altfel cu tine

ADRIAN JUNGHINĂ, București

CINE A FOST PRIMUL: BĂRBATUL SAU FEMEIA?

De-a lungul istoriei omenirea a reușit să răspundă la întrebări extraordinare. A aflat că Pământul este rotund, cum se poate ajunge pe Lună și dacă ne este de folos internetul. Cu toate acestea există o dilemă care continuă să reziste cu o încăpățănare admirabilă: Cine a fost primul și mai ales cine este mai grozav - bărbatul sau femeia?

Probabil că răspunsul nu va fi găsit niciodată și poate că este mai bine așa. Unele mistere trebuie păstrate pentru generațiile viitoare...

Privind lucrurile simplist, bărbații și femeile par uneori creați de echipe diferite, în zile diferite și după manuale complet diferite. Bărbatul are capacitatea extraordinară de a transforma orice conversație într-un plan, dar femeia are capacitatea și mai extraordinară de a transforma orice plan într-unul care chiar funcționează. Bărbatul poate cumpăra o mașină după trei luni de analiză, douăzeci de videoclipuri, cincisprezece comparații și șapte opinii de specialitate, femeia însă poate alege aceeași mașină în cincisprezece minute și, nu surprinzător, să fie exact varianta potrivită.

Femeia poate petrece o oră alegând o geantă, dar bărbatul poate petrece aceeași oră alegând o șurubelniță, amândoi considerând că alegerea celuilalt este exagerată și absolut inutilă. În mod miraculos amândoi au dreptate. Femeile au o memorie impresionantă pentru detalii, pot reține o conversație din urmă cu șase ani, desfășurată într-o zi de joi, pe o ploaie mărunță, în apropierea unei cofetării, bărbații însă au și ei o memorie impresionantă, doar că este dedicată unor lucruri diferite. Pot spune fără ezitare cine a câștigat un meci din 1998, în ce minute s-au marcat golurile și ce motor avea primul lor automobil.

Bărbații admiră eficiența, femeile însă admiră armonia. Un bărbat poate trece pe lângă o vază mutată cu zece centimetri fără să observe nimic. O femeie însă poate observa imediat că aceeași vază pare mai fericită în noua poziție și poate că tocmai aici stă frumusețea.

De sute și mii de ani fiecare tabără încearcă să demonstreze că este mai logică, mai organizată, mai practică, mai intuitivă și mai eficientă. Între timp omenirea a descoperit un adevăr mult mai simplu și anume că lucrurile funcționează cel mai bine atunci când există ambele perspective. Lumea are nevoie de cei care construiesc și de cei care înfrumusețază.

Poate că întrebarea din titlu este greșită încă de la început, poate că nu contează cine a fost primul sau poate că adevărata performanță a fost faptul că au apărut amândoi. Iar după atâtea secole și milenii în care au colaborat, s-au contrazis, s-au completat, s-au certat, s-au admirat și s-au învățat reciproc, concluzia pare surprinzător de simplă: nici bărbatul nu este mai bun decât femeia, nici femeia mai bună decât bărbatul. Sunt diferiți în suficiente privințe cât să se provoace reciproc și suficient de asemănători cât să nu se poată lipsi unii de alții. Iar dacă omenirea a ajuns până aici, probabil că meritul aparține amândurora în mod egal.

ANICA ANDREI - FRASCHINI

DOAR LENEVIM SAU CIREAȘA FERCHEȘĂ (episodul al XV - lea)

Poate ar fi nimerit să spun că, la un moment dat, se simte cum ritmurile activităților zilnice încetinesc, dar nu voi spune asta. Prefer să declar în Piața Independenței că așa hotărâm noi, s-o lăsăm mai moale. Că așa vrem noi doi, să lenevim.

Exact pentru a pune în practică acest lucru, am hotărât să facem două zile până la Bușteni, la Tabăra de Creație și Re-creație. Un drum pe care toată lumea îl face în maxim 6 ore, hai, 7, dacă se face o oprire la o terasă, pentru o toaletă, un prânz lejer și mai așezat, plus niscaiva odihnă, noi am ales să-l parcurgem din două bucăți. Am mai optat și pentru traseul prin Focșani, Ploiești, Câmpina... conform unor recomandări. Adică o oarecare mare buclă. Bun, așa!

Sabinul a decis să luăm Duster-ul, nu eu! Mie-mi treceau prin cap variante cu trenul sau cu autobuzul. Iar tablourile pe care urma să le expun la Centrul Cultural „Aurel Stroe” puteau fi trimise cu o firmă de curierat. Ne puteam lua minimum de bagaje, o valijoaară fiecare. Dar Sabinului nu-i place decât, eventual, un zbor direct. N-avem! Ar fi fost cu escală. Așa că... ce valijoaară? Am umplut mașina.

Pentru noi, era lung drumul, dar am luat-o câținel. Am pornit pe la 12h. Ne-am oprit să ne aprovizionăm masiv cu apă. Sabinul conduce bine, doar că-l deranjează adesea apariția din spate a mașinilor conduse de șoferi ce vor neapărat să fie primii la stop. În fine... Rațiunile care duc la luarea variilor decizii în trafic sunt departe de a suporta vreo categorisire, cel puțin din partea mea. Nu este și cazul Sabinului de la volan. El știe precis ce vrea fiecare dintre conducătorii auto de care destinul îi apropie traiectoria. Și consideră că respectivul vrea ceva total eronat. De aceea se irită Sabinul. Dar nu durează decât o secundă ceva mai lunguță, pentru că - nu-i așa? - este necesară redobândirea urgentă a concentrării asupra traseului. Eu, copilot bunișor, sânguincios, docil, respectuos, mă focalizez la rândul meu. Țin ferm în mână telefonul cu Maps ori cu Waze, îi spun cu calm, ba chiar cu delicatețe, Sabinului, când trebuie să reducă viteza, îl anunț din timp și repetat, la modul cel mai melodios, când urmează un viraj. Cam așa: peste un kilometru, va trebui s-o luăm la dreapta, mai sunt 500 de metri, 400, 300... 20 de metri, am ratat, nu-i nimic. Mai facem niște kilometri, la un eventual sens giratoriu o luăm înapoi etcetera... Sau cu totul altfel. Glumesc... E adevărat, se mai întâmplă și ceva de genul ăsta, dar cui nu i se întâmplă? Să fim serioși!

După Bârlad, am dat de o porțiune lungă de fostă șosea, care acum era în reparație. Adică hopuri-dâmburi, peste pământ amestecat cu pietriș, praf integral, coadă de mașini. Coșmar curat!

Deși Sabinul a fost cuprins de câteva pusee de ambiție să ajungă la Bușteni pe la maximum 21h30, după niște învârteli prin peisajul sălbatic de prin jurul orașului, ne-am oprit la Focșani, la AmaDeus, unde mai poposisem în noiembrie 2019 și ne-a plăcut. Ba, pe înserat, am mai ieșit și la o plimbărică pe „bulivar” și la o terăsuță. Splendid!

Toate bune sau clasificate drept bune, până la Bușteni. Că așa suntem noi. Nu ne supărăm, ci doar lenevim de fiecare dată când indicația GPS-ului ne duce în cu totul alt loc decât cel fixat. Îl ador pe Sabin când nu se supără, ci mai aruncă și câte o glumă bună. E glumeț rău Sabinul.

Ritmul Sabinului este, de regulă, de la foarte lent până la deloc. Totuși, când își propune să rezolve o treabă, nimic nu-i poate sta în cale! Așa s-au petrecut lucrurile la întoarcere de la Bușteni. Am luat-o pe traseul cel normal, prin Brașov, mai bine zis pe lângă. Am făcut și popas prin zona Onești, la o bere fără și, respectiv, cu, plus un file de nu mai știu ce pește.

Cireșa fercheșă, care se hlizea pe tort, a fost când mai aveam puțin până la Iași: Sabinul și-a dat seama că nu avea la el niciun fel de acte de identitate.

ON NE FAIT QU'ÊTRE PARESSEUX OU LA CERISE SUR LE GÂTEAU

Il serait peut-être plus juste de dire qu'à un moment donné, on sent que le rythme des activités quotidiennes ralentit, mais je ne le dirai pas. Je préfère déclarer sur la Place de l'Indépendance que c'est nous qui décidons de lever le pied. Que c'est ce que nous voulons tous les deux : être paresseux.

C'est justement pour mettre cela en pratique que nous avons décidé de faire la route en deux jours jusqu'à Bușteni, au Camp de Création et de Ré-création. Un trajet que tout le monde parcourt en 6 heures maximum, bon, 7 peut-être, si l'on s'arrête à une terrasse pour aller aux toilettes, prendre un déjeuner léger et tranquille, et se reposer un peu, nous avons choisi de le faire en deux étapes. Nous avons également opté pour l'itinéraire passant par Focșani, Ploiești, Câmpina... conformément à certaines recommandations. Autrement dit, une sorte de grande boucle. Bon, c'est ça !

C'est le Sabin qui a décidé de prendre la Duster, pas moi ! J'avais plutôt pensé à prendre le train ou le bus. Et les tableaux que je devais exposer au Centre Culturel «Aurel Stroe» auraient pu être envoyés par une firme de messagerie. On aurait pu voyager légèrement, avec une petite valise chacun. Mais le Sabin ne veut rien d'autre qu'un vol direct, si possible. Il n'y en avait pas ! Il aurait fallu faire une escale. Du coup... quelle petite valise ? On a rempli la voiture.

Pour nous, le trajet était long, mais on a pris notre temps. Nous sommes partis vers midi. Nous nous sommes arrêtés pour faire le plein d'eau. Le Sabin conduit bien, pourtant il est souvent agacé par les voitures qui le talonnent et dont les conducteurs veulent absolument être les premiers au feu rouge. Bref... Les raisons qui motivent les différentes décisions prises sur la route sont loin de pouvoir être classées dans une catégorie, au moins en ce qui me concerne. Ce n'est pas le cas du Sabin. Il sait exactement ce que veut chacun des conducteurs dont la trajectoire croise la sienne. Et il estime que cette personne veut quelque chose de tout à fait erroné. C'est pourquoi le Sabin s'énervé. Mais cela ne dure qu'une seconde un peu plus longue, car – n'est-ce pas ? – il faut de toute urgence se recentrer sur la route. Moi, copilote à peu près bonne, douée, assidue, docile et respectueuse, je me concentre à mon tour. Je tiens fermement dans ma main mon téléphone avec Maps ou Waze, je dis calmement, voire avec délicatesse, au Sabin, quand il doit ralentir, je le préviens à l'avance et à plusieurs reprises, de la manière la plus mélodieuse qui soit, lorsqu'un virage approche. Un peu comme ça : Dans un kilomètre, il faudra tourner à droite, il reste 500 mètres, 400, 300... 20 mètres, on a raté le virage, ce n'est pas grave. On continue encore quelques kilomètres, à un éventuel rond-point, on fera demi-tour etc... Ou alors tout à fait autrement. Je plaisante... C'est vrai, ça arrive parfois, mais à qui ça n'arrive pas ? Soyons sérieux !

Après Bârlad, on est tombés sur un long tronçon d'ancienne route, qui était en travaux. Autrement dit : des bosses et des nids-de-poule, de la terre mélangée à du gravier, de la poussière à gogo, une file de voitures. Un vrai cauchemar ! Même si le Sabin a été pris de quelques élans d'ambition pour arriver à Bușteni vers 21h30 au plus tard, après avoir sillonné les paysages sauvages aux alentours de la ville, nous nous sommes arrêtés à Focșani, à l'hôtel AmaDeus, où nous avions déjà fait une halte en novembre 2019 et que nous avions beaucoup apprécié. D'ailleurs, à la tombée de la nuit, nous sommes même sortis faire une petite balade sur le boulevard et nous nous sommes installés à une petite terrasse. Splendide !

Tout allait bien ou du moins nous le considérons comme tel, jusqu'à Bușteni. Parce que nous sommes comme ça. Nous ne nous fâchons pas, nous nous la coulons douce chaque fois que le GPS nous emmène dans un endroit complètement différent de celui prévu. J'adore le Sabin quand il ne s'énervé pas, mais qu'il lance même une bonne blague. Le Sabin est un sacré farceur. Le rythme du Sabin est généralement très lent, voire inexistant. Pourtant, quand il se met en tête de faire quelque chose, rien ne peut l'arrêter ! C'est exactement ce qui s'est passé au retour de Bușteni. Nous avons emprunté l'itinéraire habituel, en passant par Brașov, ou plutôt en contournant la ville. Nous avons également fait une halte dans la région d'Onești, pour boire une bière sans alcool et une autre avec, accompagnées d'un filet de je ne sais plus quel poisson. La cerise sur le gâteau a fait son apparition alors qu'il ne nous restait plus grand-chose avant d'atteindre Iași : le Sabin s'est rendu compte qu'il n'avait aucun document d'identité sur lui.

CONCURSURI PE VAL

FESTIVALUL NAȚIONAL DE LITERATURĂ UMORISTICĂ „DACUL VESEL” ORĂȘTIE Ediția III-a 18-20.09.2026 REGULAMENT

Tema ediției: **Părinții noștri - Decebal și Traian**

SECȚIUNI

A) Epigramă Temele: 1. Părinții noștri-Decebal și Traian - trei epigrame 2. Temă liberă - trei epigrame 3. Madrigal despre Orăștie

B) Parodie după poezia Pierirea Dacilor - George Coșbuc

Fragmente:

Prea se-ntinde veselia
Tot cu praznic și desfrâu!
Veți tăia cu toții via,
Și veți duce toți la rău
Vinu-n sticle ori în vase
Să-l vărsați pe apă tot:
Cel ascuns de voi prin case
Cu putere am să-l scot.
Așa vreau. Așa veți face
Că-i tai capul cui nu-i place!

Fost-a jale-n tot regatul
Și la munte, și la șes;
Plânse-orășul, vai, și satul,
Cârciumarii mai ales.
Și vărsat-au lacrimi dese

Popii și poeții lor,
Cele două tagme-alese
Cari la orișice popor
Sunt apostoli ai mulțimii,
Deci la vin de-a pururi primii.

N-au fost însă lucruri bune
Ce-acest rege-a făptuit,
Căci istoria ne spune
Cum că dacii au pierit:
Ori de dor de băutură,
Ori de caznă-n ciuda lor,
- Deci luați învățătură,
Regilor, în viitor:
Dac-aveau ce soarbe dacii,
Poate și-azi trăiau, săracii

C) Volum de epigrame

Vor participa la jurizare volume de umor apărute după 01.09.2025, exclus antologii.

La toate secțiunile se vor acorda următoarele premii în cuantum de: Premiul I: 500 lei; Premiul II: 400 lei; Premiul III: 300 lei; Mențiunea I: 200 lei; Mențiunea II: 200 lei; Mențiunea III: 200 lei. Sponsorii pot acorda și premii speciale, în condițiile prezentului regulament. Fișa de înscriere, lucrările, CV-ul și fotografia se vor trimite până la data de **20.08. 2026** (data poștei) la una dintre adresele de mai jos:

- adresa de e-mail : daculvesel2025@gmail.com

- adresa poștală: Biblioteca Municipală „Sebastian Bornemisa” Orăștie, Piața Victoriei, nr. 1, cod 335700, Mun. Orăștie, jud. Hunedoara, cu mențiunea - Concurs de epigrame „Dacul Vesel” Orăștie.

Lucrările vor fi redactate cu font „Arial”, cu culoarea neagră, pe o coloană, cu dimensiunea fontului 14.

Relații suplimentare se pot obține de la:

Valentin David

Telefon: 0752-546900

E-mail: valentindavid57@gmail.com

Veronica-Luminița Munteanu

Telefon: 0740029502

E-mail: biblioteca_orastie@yahoo.com

REGULAMENT

Cu ocazia împlinirii a **45 de ani** de la înființarea **Clubului Umoriștilor „Ion Ionescu Quintus” din Ploiești**, organizăm împreună cu *Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești* cea de-a **XIII-a** ediție a concursului de epigrame **„Întoarce ca la Ploiești”**, în perioada 11-13 septembrie, propunând următoarele teme:

1. Petrol și gaze - două epigrame;

2. Curat-murdar - două epigrame.

Cuvintele din teme trebuie să se regăsească obligatoriu în conținutul catrenelor. Epigramele trebuie să fie originale, nepublicate, să nu fi fost trimise la alte concursuri, să respecte prozodia și să nu aibă conținut licențios.

Lucrările vor fi trimise numai electronic pe adresa epigrameploiesti@gmail.com, în sistem motto și atașat fișierul cu același motto în care se vor găsi datele de identificare ale autorului: **nume, număr de telefon, adresă, adresă e-mail**, până cel târziu la **24 august 2026**.

În cadrul concursului de epigrame „Întoarce ca la Ploiești” prahovenii nu vor putea participa. În urma finalizării jurizării, atât premianții cât și invitații vor fi anunțați din timp.

Pentru relații suplimentare, tel. 0726757475 – Florina Dinescu.

Organizatorii

**Festivalul Internațional de Umor și Caricatură „Ion Cănavoiu” -
ediția a XXXIV-a, 25-27 septembrie 2026 - Târgu Jiu, Gorj**

A. SECȚIUNEA LITERATURĂ

1. Concurs de epigramă:

Se concurează cu 5 epigrame, din care:

- 2 (două) epigrame pe tema: ”UNELTELE”. Nu este obligatorie folosirea cuvântului în textul epigramei

- 1 (una) epigramă pe tema: RUNCU. Nu este obligatorie folosirea cuvântului în textul epigramei.

2. Concurs de poezie umoristică.

Se concurează cu 2 (două) poezii umoristice în vers clasic, pe tema ”UNELTELE”.

Se vor avea în vedere precizările de la pct. 1, Concurs de epigramă.

3. Concurs de epigramă pentru elevi sub 18 ani. Se concurează cu 5 epigrame, din care: - 2 (două) epigrame pe tema: ”UNELTELE”. - 1 (una) epigramă pe tema: RUNCU. - 2 (două) epigrame pe temă liberă. Se vor avea în vedere precizările de la pct. 1, Concurs de epigramă.

B. SECȚIUNEA GRAFICĂ SATIRICĂ

4. Concurs de grafică pentru elevi sub 18 ani. Se concurează cu 3 desene pe tema ”Homo sapiens în era digitală”

Creațiile de la SECȚIUNEA LITERATURĂ, originale, nepublicate și netrimise la alte concursuri, fără conținut licențios, vor fi transmise în format A4, Times New Roman, font 14, într-un fișier cu motto, iar desenele de la SECȚIUNEA GRAFICĂ SATIRICĂ vor fi transmise în format A4, JPG, cu semnătura autorului.

Pentru toate creațiile, într-un fișier atașat va fi transmis formularul FIȘĂ DE ÎNSCRIERE ȘI DECLARAȚIE DE ACORD (conform modelului), completat și semnat.

Materialele vor fi transmise la e-mail ConcursFestivalCanavoiu@yahoo.com.

Termenul final de transmitere este **01 septembrie 2026**.

În cazul participării la mai multe probe (epigramă, poezie umoristică), materialele vor fi redactate în documente/pagini separate, pentru a putea fi jurizate pe categorii.

Rezultatele concursurilor vor fi comunicate pe site-ul Uniunii Epigrafiștilor din România și pe rețelele de socializare, până în data de 18 septembrie 2026.

Câștigătorii concursurilor vor fi invitați să participe la festival, care se va desfășura în perioada 25-27 septembrie 2026.

Informații suplimentare la telefon/fax: – 0253/213.710 (Centrul Jud. pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale), precum și la următoarele persoane de contact: Director de program: Dan Popescu – 0747921374

Purtător de cuvânt: Daniela Gapșea – 0762.701.136

ORGANIZATOR CJCPC T GORJ

Regulamentul de participare la concursul de epigrame si umor grafic **„CIK DAMADIAN” –editia a VI-a Botosani 2026**

Organizator

Uniunea Armenilor din Romania- sucursala Botosani
Asociatia „PRO Urban” Botosani

Perioada

01.06- 15.08.2026, BOTOSANI, Romania

Tema editiei 2026 : „Radio Erevan si personalitati armenesti”

Înscrierea la concurs

Concursul se desfasoara pe trei sectiuni:

1) sectiunea de caricaturi:

Realizarea a maxim 3 lucrari: la tema „Radio Erevan” sau cu personalitati din comunitatea armena din Romania

2) sectiunea de epigrame

Realizarea a 3 epigrame cu tema „Radio Erevan si personalitati armenesti” si a 2 epigrame cu tema la alegere. Cuvintele Radio Erevan nu sunt obligatorii să apară în epigrame. Tema se consideră atinsă dacă se abordează în epigramă subiectul Radio Erevan sau personalități armenesti.

3) sectiunea de poezie umoristica

Realizarea a 2 (doua) poezii umoristice cu tema „Radio Erevan si personalitati armenesti”. Cuvintele Radio Erevan nu sunt obligatorii să apară în poezie. Tema se consideră atinsă dacă se abordează în poezie subiectul Radio Erevan sau personalități armenesti.

Toate creațiile trimise pentru concurs trebuie să fie inedite, nepublicate și să nu fi fost premiate la alte concursuri de gen.

Concursul este deschis tuturor creatorilor de gen de pretutindeni, profesioniști sau neprofesioniști.

Lucrarile trebuie sa se incadreze in urmatoarele caracteristici:

2) sectiunea de epigrame

- sa se incadreze in tema concursului ;

- sa trimita 3 epigrame cu tema impusa „Radio Erevan si personalitati armenesti” si 2 epigrame la alegere.

- cuvintele Radio Erevan nu sunt obligatorii să apară în epigrame. Tema se consideră atinsă dacă se abordează în epigramă subiectul Radio Erevan sau despre personalități armenesti.

Lucrările vor fi trimise obligatoriu in format electronic (pe email si in format „word”) la adresa uabotosani@yahoo.ro, semnate, cu un moto (alaturi de celelalte documente

solicitate), redactate la calculator cu fontul „times new roman” de 14, spațiere la 1 rând. Termenul limita de trimitere este de 15.08.2026.

3) secțiunea de poezie umoristică- să trimită 2 poezii la tema:

„Radio Erevan și personalități armenesti”

- poeziile trebuie să aibă maxim 4 strofe și au tema impusă „Radio Erevan și personalități armenesti”.
- cuvintele „Radio Erevan” nu sunt obligatorii să apară în poezii. Tema se consideră atinsă dacă se abordează în poezie subiectul Radio Erevan sau despre personalități armenesti.

Lucrările vor fi trimise obligatoriu în format electronic (pe email și în format „word”) la adresa uarbotosani@yahoo.ro (alături de celelalte documente solicitate), redactate la calculator cu fontul „times new roman” de 14, spațiere la 1 rând. Termenul limita de trimitere este de 15.08.2026.

Pentru validarea concurentului (secțiunea umor grafic, epigrame și poezie umoristică) lucrările vor fi însoțite obligatoriu de:

- Formular de înscriere; (Anexa 1 la Regulament).
- Copie după buletin/carte de identitate
- Declarația pentru Protecția Datelor Personale. (Anexa 2 la Regulament).
- Un mic CV, în limba română (sau limba engleză în cazul participanților străini) care va conține: numele și prenumele, adresa, telefoane de contact, e-mail.

Autorii interesați de concurs își vor trimite lucrările la adresa:

- Posta/curier
Uniunea Armenilor din România- sucursala Botosani, strada Armeana nr 20, Botosani, până la data de 15.08.2026 (data poștei),
- În format electronic (e-mail): uarbotosani@yahoo.ro.

Selecția ofertelor de participare

Toate lucrările din concurs (desenele, epigramele, poeziile umoristice) vor fi evaluate de un juriu desemnat din rândul persoanelor consacrate în fiecare secțiune din concurs și care va fi anunțat până la data de 15.08.2026. În urma evaluării lucrărilor, juriul va selecta primele 4 (patru) lucrări în funcție de media obținută din partea juraților pentru fiecare secțiune, Premiul I, Premiul II, Premiul III și Mențiune. Premiile constau în diplome și sume de bani.

Jurizarea va avea loc în intervalul: 15-31.08.2026.

Premierea va avea loc în data de 05.09.2026 în locația ce va fi anunțată după 15.08.2026. Participanților premiați, prezenți la Gala decernării premiilor, li se vor asigura masa și cazarea pentru perioada sederii.

Date de contact:

Uniunea Armenilor din România- sucursala Botosani

Botosani, Str. Armeana nr. 20

Tel. +40 721.293.474

Cristian Lazarovici- Presedinte

e-mail: uarbotosani@yahoo.ro ; cristian.lazarovici@yahoo.ro

BASARABIA - DRAGOSTEA MEA

PRIETENULUI EPIGRAMIST ION DIVIZA

O epigramă i-am citit,
Ca despre ea ceva să-mi spună,
Dar a plecat nemulțumit;
Acuma știu că este bună!...

DRONELE RUSEȘTI AJUNG ȘI ÎN ROMÂNIA

Când Putin propagandă face
Și „scapă” drone uneori,
Minciuna proștilor le place...
Crezând că le trimite flori.

PRIVIND CONGRESUL TELEVIZAT AL PARTIDULUI

Asculți idee și concept
Și-ncepi să râzi ca la comandă,
Când vezi că unicul deștept...
E-un prost ce-și face propagandă.

SACRIFICIUL SUPREM

Când e politica atee
Și propaganda urlă bine,
Omori prin luptă o idee...
Sau te omoară ea pe tine!

HAZ DE NECAZ

Cu propaganda, recunoști,
Partidul ne făcuse proști,
De-ajuns-am, pe cărări oculte,
Să ne prostească azi mai multe.

SE ZICE CĂ PROPAGANDA TE PROSTEȘTE

Vorbind urât de Tanda sau de Manda,
Cu siguranță, fraților, greșiți:
Nu poate să-i prostească propaganda,
Când ea din start mizează pe tâmpiți!...

RUȘII ȘI PROPAGANDA LOR

Rezistă marele popor,
Fiindcă-i dârz și auster:
Mănâncă din televizor
Și se-ncălzește-n frigider.

DEFUNCTUL

Arată azi în lacră minunat -
E tânăr, e athletic, mușchiulos,
Fiindcă-n viața lui a propagat
Doar un regim de viață sănătos.

METAMORFOZĂ

Eram din zorii zilei revoltat
Că-i frig în case și-i flămând poporul,
Dar criza-i depășită - am aflat
Spre seară, deschizând televizorul.

FESTIVAL LA GURA HUMORULUI

S-adună-aici de-a lungul vremii,
Și nu doar când îi cheamă dorul;
Acei ce azi râvnesc la premii,
Fiindcă și-au pierdut HUMORUL.

Gheorghe Bălici

Ion Diviza

„VRAJĂ LA PLAJĂ” – selecțiuni

ANUNȚ

În urma jurizării materialelor trimise la concursul organizat de revista SCÂRȚ pentru luna iulie 2026, având tema „**VRAJĂ LA PLAJĂ**”, juriul a stabilit următorii câștigători:

➤ Secțiunea epigramă - Premiul I (ex aequo): Nae Bunduri, Janet Nică, Laurențiu Ghiță, George Eftimie, Tony Andreescu, Victor Bivolu, Florentina Niță, Emil Ianuș, Grig Dobreanu;

➤ Secțiunea poezie - Premiul I (ex aequo): George Eftimie, George Ceaușu, Constantin Bidulescu, Emil Ianuș, Valentin David.

Conform celor precizate în regulamentul concursului, câștigătorii premiului I vor primi, gratuit, câte o revistă „Scârț” nr. 34/168, iar creațiile dumnealor vor fi publicate, în mare parte, în acest număr sau în următoarele numere ale revistei. Selecțiuni din concurs:

VRĂJELI

Și lasă-mă că-mi pică nervii
Pe tine, toți, ca pe-un șasiu
De Mercedes pe care servii
L-au dezmembrat într-un târziu
Și, -a dat țiganul Călimară
Cu sete-n gura de canal,
Că-și amintise de o vară
Și de bătrânul său țambal
Și, de o viață-n fericire
Când în Puerto de la Cruz
Cânta de of și de iubire,
Nu sta ca azi în cucuruz
La Vama Veche dând cu sapa
Ținând de șase la terasă,
Că plimbă unu-acolo mapa
Și el ar vrea să-i deie plasă.
E-o sete de a sta degeaba,
De șase-șase pe verandă,
Un fel de-a târnosi silaba
Și-un dor nebun de contrabandă,
Deci nu te pune cu nebunul
Ce pare-a sta de gură cască,
Fiindcă tot găsește unul
Pe plajă ca... să-l fraierească.

George Eftimie

DEFINIȚIE

Prin vraja ce-o transmite, pare
Că, după toată socoteala,
O plajă este locu-n care
Se practică masiv vrăjeala.

Laurențiu Ghiță

VRAJĂ LA PLAJĂ

Când tăcerea nopții pleacă
Luna merge la culcare,
Plaja soarele o-mbracă
Și turiștii îi convoacă.
Marea-ncântă cu-a ei vrajă
Și deja apar la plajă
Șefi mai mari și secretare.

Tipa care se bronzază
E-admirată de Costel -
Cu privirea o fixează
S-o-abordeze se jenează.
Cum și pescărușii, -n zbor,
Fură prânzul tuturor,
Tot așa ar vrea și el...

Iese ea, râzând, din mare
El se-apropie c-un metru:
- Dacă nu-i cu supărare,
Caldă-i apa de la soare?
- Mi s-a zis că sunt infamă,
Vai de mine, panaramă,
Niciodată... termometru!

Constantin Bidulescu

MINUNE ESTIVALĂ

Orb am fost un timp, căci seara,
Mai că nu-mi vedeam muierea,
Însă, la nudiste, vara,
Mi-am recăpătat vederea.

Janet Nică

GÂSCULIȚA ȘI LOVERBOY-ul PEȘTE

Pe o plajă de la noi
Fu vrăjită-o „gâsculiță”
Cu sugiuc și cu halviță
Prin metoda loverboy.

Un gânsac drăguț din fire
I-a plimbat, foșnind, sub nas,
„Căramidă” grea, de lire
Și-a vrăjit-o pas cu pas.

Că mi-o face fericită
Și cu un serviciu bun,
Că va fi și mulțumită
Ea și-ai ei de prin Dobrun*.

Naivă, i-a dat crezare
Loverboy-ului brunet
Și-a plecat cu el pe mare
Spre un rai găsit pe net...

Iar acolo,-n Bora Bora,
Are-acel „serviciu” promis,
Și-i plătită... da, cu ora...
Doar că s-a cam... compromis!

George Ceaușu

*comună în județul Olt (n.a.)

TRANSPIRAȚIE, INSPIRAȚIE....

Tot privind la corpuri nude
Ce se pârjolesc la soare,
Uită-n mare să se ude
Că-i deja lac de sudoare.

Florentina Niță

TABLOU PE PLAJA TECHIRGHIOL

Pe plaja din Techirghiol
Nu vezi doamne-n nudu`... gol,
Ci-mbrăcate în nămol
Cum sunt ciorile în stol!

Emil Ianuș

VRAJĂ PE PLAJĂ

Pe plajă - briza când bătea,
Soția m-a vrăjit, spre seară,
Încât eu mă uitam la ea
Și o vedeam pe secretară!

Nae Bunduri

CONCEDIU LA MARE

E dependent de păhărel;
Pe litoral dă curs chemării
Și nimeni nu mai e ca el,
Întreaga zi la Vraja mării.

Tony Andreescu

SEZONUL ESTIVAL

Venit-a la Neptun cu portofelul plin,
Să lase vraja mării să-l îmbete;
Dar după-o bere și un prânz puțin,
Se-ntoarce-acasă în chiloți și-n ghete.

Grig Dobreanu

VRAJĂ LA MARE

Pe plajă fac castele de nisip
Ascund veriga, tricotez iluzii,
Visez doar Cosânzene în jacuzzi,
Deși la mare e stereotip.

Sunt azi un Făt-Frumos nu vreau confuzii,
Scanez atent, în țeastă am un cip,
Femeile cu slip și fără slip
Sperând că n-or s-apară deziluzii.

Stau calm pe rogojină, într-o rână,
Când un tsunami-nvârtește marea.
Cu sânii goi apare o cadână,

Dar umbra neagră a blocat cărarea...
Cu un kebab și mătura în mână
Apare lângă mine vrăjitoarea!

Valentin David

SURPRIZE

S-a topit clepsidra nopții-n areal
Și nisipul curge astupându-i porii,
Timpul nostru parcă s-a curbat penal
Și-s la mare cinste iarăși delatorii.

Stă-n proptele cerul de un negru-pal
Plaja-i inundată când se-arată zorii,
S-a topit clepsidra nopții-n areal
Și nisipul curge astupându-i porii.

Pașii tăi se-ndreaptă infracțional
Inima să-mi spargă în bătaii notorii,
Vraja mării-și varsă spumele pe mal
Și în ciuda vremii ce-și nuntește norii

S-a topit clepsidra nopții-n areal.
George Eftimie

LA MARE

Semigoală,
În bikini,
Bagă-n boală
Și rechinii.

Constantin Bidulescu

PE PLAJĂ

Pe nisip, o blondă șic
Este arsă ca un mic
Și, cum șade ea pe jar,
Aș mânca-o cu muștar.

Janet Nică

AMOR PE PLAJĂ

Pe plajă să îmi meargă treaba
Și să prezint o formă bună,
Viagra văd că iau degeaba...
Iar vraja este o minciună.

Nae Bunduri

PLAJA, PE LITORALUL ROMÂNESC

O plajă-i suprafața de nisip,
De iarbă, de pământ, de pietricele,
Pe care n-o mai vezi, cu niciun chip,
Ascunsă sub șezlonguri și umbrele.

Laurențiu Ghiță

TALAZOTERAPIE SAU ROMANTISM?

Noaptea, când se vede luna
Fetele ies câte una
Și tăcute merg pe plajă
Ca și cum... ar face-o vrajă.

Victor Bivol

CĂLDURĂ FĂRĂ NUMĂR

Cum luna lui cuptor e dură,
Vecina umblă-n bikinei,
Ea se topește de căldură,
Eu mă topesc de dragul ei.

Nică Janet

PLECAREA LA MARE

În drum spre mare-n vara asta,
De tineret viril atrasă,
Atâta m-a vrăjit nevasta,
Încât eu am rămas acasă.

Nae Bunduri

PLÂNGERI

S-a-ntâmpat o nefăcută,
Accident pe plajă rar,
Când s-a plâns o prefăcută,
Că-i scârțar... un salvamar.

George Eftimie

N.R. - Tema de concurs pentru luna **august 2026** este: „**VARĂ PLEACĂ! VARĂ VINE?**” (poezie umoristică - două poezii, epigramă - trei epigrame, grafică satirică - un desen); Termen: **15.08.2026**

Dragi cititori, cum P.OSTASU` nostru tradițional și-a luat o scurtă vacanță, binemeritată, să-și zugrăvească apartamentul de pe strada Zugravi, am preluat poștalionul, Pegasul, har-nașamentul și scrisorile din sacii de plastic de 120 l din dotare. Am răsturnat în mijlocul sufrageriei bogăția de mesaje primită și nedesfăcută, iar în grămadă, un plic trandafiriu și parfumat mi-a atras atenția și mi-a deșteptat simțurile intelectuale. În scrisorică, o prietenă veche, fostă ieșeană, doamna Sia H, ne semnalează, cu grație: „Ieri, a venit plicul cu excelentele reviste (de iunie n.r.) și eu m-am apucat acum să răsfoiesc una. Întâmplător, am observat că la pag.11 o epigramă a doamnei Calotă se repetă, cu două titluri.”

Da, dragă doamnă Sia, am constatat că aveți, din păcate, dreptate și mulțumim pentru atenționare. Acestea sunt epigramele doamnei Calotă Rodica, aflate la rubrica „Aniversări din patru zări”, la pagina 11:

PROPRIUL SĂU CITITOR

Dăruind cu frenezie
Proză, teatru, poezie,
S-a trezit că nu mai are
Somnifere, la culcare.

ARTICOL POSTUM

Dăruind cu frenezie
Proză, teatru, poezie,
S-a trezit că nu mai are
Somnifere la culcare.

Caracterele nobile se disting prin faptul că-și recunosc, în orice împrejurare, greșelile. Așa și noi. Chiar dacă am putea invoca tocmai acel titlu diferit, care schimbă total sensurile și percepția epigramei. Chiar dacă în primul catren există o virgulă, în ultimul vers, de mare importanță și respirație, care nu se regăsește în al doilea. Și chiar dacă, citind epigramele, în ședința Asociației Umoriștilor din data de 5 iulie a.c., renumitul epigramist din Costești, Ioan Toderașcu, a exclamat (redau din memorie):

De catrenele model,
Tot citind, eu pot să spun,
Fiind ele cam la fel,
Doar c-al doilea-i mult mai bun.

Un alt plic, verde și în formă de copită de cal sau măgar, sărise pe perete în momentul aruncării-n miriștea persanului din sufragerie. În el, o fițuică scrisă cu un pix fără pastă ori cu unghiile, de un domn din Nea Pole, Gino Lolofrigidu, în care acesta se leagă, la cap, fără să îl doară, de revista SCÂRȚ serie nouă, opinând că era mai bună revista din seria veche, dumnealui folosind publicația la ciorba de potroace, ca ingredient după chef.

Dragă domnule Gino, privind poza pe care ne-ați trimis-o, în care ne prezentați revista fără de gust, vă putem preciza că ați încurcat borcanele(revistele), cea incriminată fiind tot din seria veche (nr. 133-134, iulie-august 2023) și că orice comparație între reviste este posibilă doar în condițiile în care citiți măcar câteva pagini din fiecare, înainte de a le „hali” în întregime. Și copertile, desigur. Ce-i drept, coperta revistei din seria nouă a devenit mult mai lucioasă și mai greu de îngurgitat, picând destul de greu la intestinalele groase.

Deocamdată, mă opresc aici, ușor iritat și convins că următoarele scrisori ne vor vorbi și de bine. Dar asta mai depinde și de norocul P.OSTASULUI, ce-i drept...

Cu mult respect și aleasă considerațiune, al d-voastră, dar nu tot timpul, Mess(i)-Agerul, alias Daniel Bratu.

**ALEXANDRU OSVALD
TEODOREANU**
Păstorel
(30 iulie 1894 - 17 martie 1964)

SPOVEDANIE

Cântat-am vinul și-l băui pre el,
Și-așa, precum din flori slăvitul soare,
Cules-am toată roua din pahare,
Voios ca cel din urmă menestrel.

Am păstorit în viață vinuri rare
(De-aceea îmi și zice Păstorel)
Și de la Grasă pân' la Ottonel,
Le-am prețuit, pe rând, pe fiecare.

Dar când va fi să las această lume
În care m-am ținut de chef și glume
Și clipa-aceea m-o găsi mahmur,

Voi da cu tifla-n omenirea toată,
Intrând apoi, cu plosca ridicată,
În turma ta, bătrâne Epicur!

SE-NCHINĂ TROFIM, PUSTNICUL,
FECIOAREI MARIA
Păcătuim, Fecioară Preacurată,
Prin faptă, grai și gând. Păcătuim:
Că doar din leagăn până-n țințirim,
E-un lung păcat viața noastră toată.

Prin pocăința binecuvântată,
Păcatul strămoșesc îl ispășim,
Ai milă de nevrednicul Trofim
Și de ispita lui neîncetată.

Înalt spre Tine ruga mea sărmană,
O, Născătoare fără de prihană;
De-i înflori din umbră, ca un crin,

Din limpedele-ți suflet, - strop de rouă
Ce oglindește-ntregul cer senin, -
Ne picură în suflete și nouă.

VRAJA

Ți-ai aplecat astrala ta privire,
Lăsând din ea o rază de senin,
Să lumineze cupa mea de vin,
Înălbaştrind cristalul ei subțire.

Uitatele romanțe de iubire,
Trezindu-și adormitul lor suspin,
Mă străbăteau, cum trec zefirii prin
A nuferilor albă înflorire.

Și-n loc mi-a-ncremenit atuncea mâna,
Vrând cupa s-o ridic înspre stăpâna
Ai cărei ochi mă ținutau din ea.

Și-n clipa ceea n-am știut că, după
Ce în neștire-oi bea privirea ta,
O voi vedea în fiecare cupă.

PROFESORULUI DE LIMBA ROMÂNĂ, FÂNTÂNARU

Dacă apa din fântână
S-ar preface-n vin Cotnar
Aș lăsa limba română
Și m-aș face Fântânar.

INTERNAT PE ȘOSEAUA VIILOR

Culmea ironiilor
Și râsul copiilor:
Să pun punct bețiilor
Pe Șoseaua Viilor!